

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení dne 21. listopadu 2008 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Bittnerové a přísedících Ing. Vladimíra Hradce a Hany Kaftanové **t a k t o** :

Obžalovaný

M [REDACTED] R [REDACTED] ,

nar. [REDACTED] ve Z [REDACTED], invalidní důchodce, trvale bytem P [REDACTED]
[REDACTED], D [REDACTED], okres M [REDACTED], t. č. ve vazbě ve Vazební věznici
Praha 6 – Ruzyně,

j e v i n e n ,

že

dne 8. 2. 2008 v době okolo 20.50 hodin v areálu Psychiatrické léčebny v K [REDACTED], v ulici L [REDACTED] č. [REDACTED], okres M [REDACTED], v úmyslu usmrtit a získat jeho peníze a věci, napadl a přesně nezjištěným způsobem dopravil do plastového odpadkového kontejneru poškozeného V [REDACTED] T [REDACTED], nar. [REDACTED], zmocnil se jeho náramkových hodinek značky Casio, peněženky s hotovostí ve výši nejméně 23.550,- Kč, stříbrného řetízku a zimní bundy, víko kontejneru uzavřel a pomocí různých odpadků, které shromáždil pod kontejnerem, ho zapálil, došlo tak k ohoření 80% povrchu těla poškozeného, který dále utrpěl tržnězhmožděnou ránu čela s krevním výronem v měkkých

pokrývkách lebních, krevní výron v okolí levého velkého rohu jazyčky a horního rohu chrupavky štítné, krevní výrony u hrudní kosti a ve svalstvu zad nad 7. krčním obratlem a v důsledku udušení kouřovými plyny v kontejneru zemřel, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 1997, sp. zn. 8 T 75/97, uznán vinným trestným činem znásilnění podle § 241 odst. 1, 2 písm. b) tehdy platného trestního zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 6 roků a 6 měsíců, který vykonal,

t e d y

jiného úmyslně usmrtil, tento čin spáchal zvlášť trýznivým způsobem a v úmyslu získat majetkový prospěch, přičemž takový zvlášť závažný úmyslný trestný čin spáchal přesto, že byl pro jiný závažný úmyslný trestný čin potrestán a tato okolnost pro svou závažnost, zejména vzhledem k délce doby, která od odsouzení uplynula, podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost,

t í m s p á c h a l

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), h) tr. zák. jako zvlášť nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst. 1 tr. zák.

a o d s u z u j e s e

podle § 219 odst. 2 tr. zák. za použití § 29 odst. 3 tr. zák. **k výjimečnému trestu odnětí svobody na doživotí.**

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. se k výkonu trestu **z a ř a z u j e d o věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozená Česká pojišťovna, a.s., Praha 1, Spálená 75/16, **o d k a z u j e** s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl prokázán následující skutkový stav věci :

Obžalovaný R. [REDAKCE] byl stíhán pro trestnou činnost poprvé již jako mladistvý, ale vzhledem k poruše mentálních a intelektových funkcí zvané středně těžká mentální retardace (dříve oligofrenie v pásmu imbecility) byla shledána jeho nepřičetnost a trestní stíhání bylo z tohoto důvodu zastaveno. S ohledem na zjištěnou poruchu a na protiprávní jednání obžalovaného byl podán okresním státním zástupcem návrh na zbavení obžalovaného způsobilosti k právním úkonům, kterému bylo rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 20. listopadu 1984, sp. zn. P 52/78, v plném rozsahu vyhověno. Již v období dospívání, poprvé v roce 1983, byl obžalovaný R. [REDAKCE] umístěn v psychiatrické léčebně a do současné doby v podstatě pobýval buď v psychiatrické léčebně, nebo vykonával trest odnětí svobody, když se dopouštěl závažné trestné činnosti v době, kdy utekl nebo jinak opustil psychiatrickou léčebnu. S ohledem na poruchu mentálních a intelektových funkcí byl opakovaně znalecky zkoumán, a to v souvislosti s každou trestnou činností, pro kterou byl vyšetřován. Poprvé byl za spáchanou trestnou činnost pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10. června 1994, sp. zn. 5 T 39/94, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. srpna 1994, sp. zn. 5 To 370/94, a to pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roky a 6 měsíců, který dne 30. dubna 1997 vykonal. Předmětného trestného činu se obžalovaný dopustil skutkem spočívajícím v tom, že dne 29. října 1993 v úmyslu zmocnit se peněz poškozeného rozrazil dveře a vnikl do jeho bytu, poškozeného fyzicky napadl ranami pěstí do obličeje a vyhrožoval zabitím a poté mu z peněženky, kterou u něj našel, odcizil částku 300,- Kč. Z bytu dále odcizil kožené rukavice a kuchyňský nůž. Necelé dva měsíce po vykonání uloženého trestu odnětí svobody se obžalovaný dopustil dalšího násilného trestného činu, a to skutkem spočívajícím v tom, že dne 16. června 1997 vykonal na třináctileté dívce soulož přes její výrazně projevovaný nesouhlas, a to za použití násilí a výhrůžek uškrcením. Předmětný skutek byl kvalifikován jako trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákona tehdy platného znění, pro který byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 12. listopadu 1997, sp. zn. 8 T 75/97, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 22. ledna 1998, sp. zn. 2 To 110/97, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků a 6 měsíců a zároveň mu bylo uloženo ochranné léčení psychiatrické v ústavní formě. Uložený trest obžalovaný vykonal dne 17. prosince 2003 a nastoupil do psychiatrické léčebny k výkonu ochranného opatření. Následně, v době, kdy měl povolenou vycházku z psychiatrické léčebny, se obžalovaný dne 15. srpna 2004 dopustil další závažné násilné trestné činnosti, konkrétně trestného činu omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zákona a trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zákona, za kterou byl odsouzen rozsudkem

Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 31. března 2005, sp. zn. 2 T 13/2005, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 18. května 2005, sp. zn. 9 To 180/2005, k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků. Po vykonání uloženého trestu dne 31. března 2007 byl obžalovaný opět předán do Psychiatrické léčebny v K[REDAKCE] k dalšímu výkonu ochranného psychiatrického léčení.

Obžalovaný R[REDAKCE] tedy vykonával ochranné léčení v Psychiatrické léčebně v K[REDAKCE], konkrétně na oddělení [REDAKCE]. Ostatními pacienty a primářem oddělení byl považován za člověka konfliktního a agresivního, měl spory s personálem i s ostatními pacienty. V pátek, dne 8. února 2008, podobně jako každý všední den, nastoupil v 9.00 hodin na pracovní terapii vykonávanou v zahradě léčebny, a to do 11.00 hodin. V pracích na zahradě měl pokračovat odpoledne, od 13.00 do 15.00 hodin, poté se měl hlásit na svém oddělení u personálu a do 16.00 hodin měl povolenou vycházku v areálu léčebny. V uvedený den byl v areálu léčebny naposledy viděn ve 12.30 hodin na zahradě. Vzhledem k tomu, že se v průběhu odpoledne na svém oddělení ani jednou neohlásil, byl v 17.20 hodin na policii hlášen jeho útěk z psychiatrické léčebny. Kolem 15.00 hodiny se pohyboval nedaleko vchodu do restaurace U [REDAKCE]. Později, kolem 16.00 hodiny šel spolu s poškozeným V[REDAKCE] T[REDAKCE], kterého z léčebny znal, se kterým se již předtím několikrát bavil, opět směrem k restauraci U [REDAKCE]. V restauraci U [REDAKCE] se posadili ke stolu, spolu s třetím neznámým mužem, a pili pivo. Poškozený V[REDAKCE] T[REDAKCE] pil ještě tvrdý alkohol. Povídali si. Ten den byl poškozený po 12. hodině propuštěn z psychiatrické léčebny z ústavního protialkoholního a sexuologického ochranného léčení, které vykonával na oddělení [REDAKCE] a které mu bylo Okresním soudem v Mladé Boleslavi přeměněno na ochranné léčení v ambulantní formě. Poškozený měl být od pondělí 11. února 2008 zaměstnán v Psychiatrické léčebně v K[REDAKCE] jako dělník ve zdravotnictví. Při svém propuštění z oddělení si odnesl 2 igelitové tašky s oblečením a osobními věcmi a bylo mu vyplaceno celkem 24.027,- Kč v hotovosti, především v bankovkách nominální hodnoty 1.000,- Kč. S tím, že při propuštění dostane našetřené finanční prostředky – kolem 25 tisíc Kč – se běžně poškozený chlubil před propuštěním i v den propuštění před pacienty. Kromě toho mu byl dne 6. února 2008 vyplacen invalidní důchod, o čemž měl doklad založený v peněženke. V souvislosti s tím, že měl být od následujícího týdne v psychiatrické léčebně zaměstnán, dostal od svého nadřízeného k dispozici klíče od dílny, kam si uložil své tašky svými věcmi a kde případně mohl i přespat. Předtím, než šel s obžalovaným k restauraci U [REDAKCE], popíjel pivo v restauraci U [REDAKCE], která je hned u hlavního vchodu do psychiatrické léčebny. Přišel tam mezi 13.00 a 13.30 hodin a sedl si ke stolu sám. Kolem 13.30 hodin si k němu přisedl D[REDAKCE] L[REDAKCE], který odešel kolem 14.00 hodin. Poškozený si poté povídal s P[REDAKCE] B[REDAKCE], který v restauraci čekal na svého otce. Po 14. hodině se pro poškozeného zastavila J[REDAKCE] M[REDAKCE], se kterou trávil posledních několik měsíců většinu volného času. Společně odešli do ústavní kavárny, kde si dali kávu, a poté ji doprovodil kolem 15.30 hodin na její oddělení. Poté se poškozený setkal s obžalovaným, a jak

již bylo řečeno výše, šli společně do restaurace U [REDAKCE], která je od psychiatrické léčebny vzdálena asi 10 minut chůze. Poškozený měl na sobě rifle modré barvy, boty z hnědé kůže, černou bundu s límcem z imitace kožešiny a kšiltovou čepici. Obžalovaný byl oblečen do tmavě modré bundy do půli stehen, přepásané v pase, a montérkových kalhot.

Obžalovaný, vzhledem k chování poškozeného, který se chlubil penězi, které měl u sebe po propuštění, věděl, že poškozený má u sebe větší finanční obnos. Se záměrem usmrtit ho a získat jeho peníze a věci kolem 20.50 hodin v areálu Psychiatrické léčebny v K[REDAKCE] poškozeného napadl, přesně nezjištěným způsobem jej dopravil do plastového odpadkového kontejneru. Poté, co víko kontejneru zavřel a zajistil, aby nešlo zevnitř otevřít, shromáždil pod kontejnerem různé běžné odpadky z léčebny, které zapálil, a sledoval, jak se nejprve rozhořely shromážděné odpadky a poté se oheň rozšiřuje na plastový kontejner s poškozeným. Poskakoval okolo hořícího kontejneru a vydával různé nesrozumitelné zvuky a skřek. Když se kontejner začal kymáčet, aby zabránil jeho převrnutí, zajistil jej pomocí dalších kontejnerů na odpadky, které okolo hořícího kontejneru nashromáždil. Předtím se zmocnil věcí, které měl poškozený na sobě nebo při sobě - peněženky s hotovostí ve výši nejméně 23.550,- Kč a dokladem o výplatě invalidního důchodu znějícího na jméno poškozeného, náramkových hodinek zn. Casio, stříbrného řetízku a černé zimní bundy. Před příchodem zaměstnankyň léčebny, které zaregistrovaly hořící kontejner, resp. i osobu u něj a příběhly požár hasit, obžalovaný utekl. Poškozenému tímto svým jednáním způsobil jednak ohoření 80% povrchu těla (popáleniny II. – IV. stupně) a další zranění způsobená působením ohně, a také tupá poranění, především tržnězhmožděnou ránu čela s krevním výronem v měkkých pokrývkách lebních, krevní výron v okolí levého velkého rohu jazyky a horního rohu chrupavky štítné, krevní výrony u hrudní kosti a ve svalstvu zad nad 7. krčním obratlem. Poškozený zemřel v důsledku udušení kouřovými plyny v kontejneru.

Obžalovaný R[REDAKCE] popřel, že by se skutku popsaného shora dopustil. Trestný čin vraždy nespáchal, vše si vymyslí zdravotní sestry, které jej měly vidět u hořícího kontejneru, nebo další osoby. Popis osoby „křepčící“ okolo hořícího kontejneru, který zdravotní sestry policii poskytly, mohl odpovídat i jiné osobě. V průběhu přípravného řízení a v hlavním líčení vypovídal značně rozporně. V přípravném řízení vypověděl, že hnědou pánskou peněženku s částkou 23.550,- Kč a s dokladem o výplatě invalidního důchodu znějícím na jméno V[REDAKCE] T[REDAKCE], která u něj byla v době zadržení zajištěna, našel při hrabání listí v roští v areálu léčebny. Nedovedl však přesně popsat, kde ani kdy ji našel, bylo to před delší dobou, déle než týden před jeho zadržením, ke kterému došlo dne 9. února 2008. V době nálezu byla peněženka úplně prázdná a špinavá od bláta, proto ji namočil ve vodě a poté sušil na topení. Po celou dobu od nálezu nosil peněženku u sebe. K částce 23.550,- Kč, která v ní byla v době zajištění nalezena, obžalovaný uvedl, že se jedná o jeho peníze,

kteří si našetřil tak, že pro ostatní pacienty léčebny nakupoval v obchodě různé zboží a oni mu na oplátku nechávali kromě útraty ještě nějaké peníze navíc. Uvedené zboží sháněl v obchodech v M[REDAKCE] a to tak, že si vzal velkou tašku a nakoupil velké kafe, které pak prodával. Tyto peníze uvedeným způsobem „otáčel“. Poškozeného nezná, neví, jak se do peněženky dostal ústřížek od jeho důchodu, musel ho do peněženky dát někdo, kdo se mu v ní hrabal. Dne 8. února 2008, kdy došlo k vraždě poškozeného, šel dopoledne hrabat listí na zahradu v areálu psychiatrické léčebny. Poté se na svém oddělení naobědval. Nato se opět vrátil na zahradu a hrabal listí, ale nebyl schopen říci, dokdy práci vykonával. Na své oddělení po práci nešel, procházel se po M[REDAKCE]. To ale neznamená, že z psychiatrické léčebny utekl, jen sestřím svůj odchod nenahlásil. Poté jej zadrželi policisté, kteří mu důvod zadržení nesdělili, a chovali se k němu násilně – kopali do něj tak, aby jej to bolelo, a dávali mu facky na obě tváře a přes uši, aby se přiznal k něčemu, co neudělal. V době zadržení měl na sobě pracovní kabát, který je jeho, pracovní montérky, trička a svetr, ale nezná barvy. Nález krve na bankovkách vysvětlil tak, že se jedná o jeho krev, při práci na zahradě se poškrábal o hrábě. Hodinky zn. Casio s červeným ciferníkem, které u něj byly rovněž zajištěny, dostal od pacienta, kterého nedovede popsat ani přibližně určit jeho stáří. Hodinky mu nabídl a on je od něj přijal, nikomu je však neukazoval, ani o nich nikomu neříkal. Po celou dobu je měl u sebe v kapse a vůbec je nevytahoval. Nedovede zároveň říci, jak dlouho je takto měl. Hodinky stejně nešly. V téže výpovědi však obratem policistům sdělil, že si toho, že hodinky nejdu, všiml až na policii. Bílý řetízek, který u něj policie dále zajistila, je rovněž jeho, přinesl si jej z kriminálu. Když byl obžalovaný policisty konfrontován s důkazy, které byly k jeho tíži v průběhu vyšetřování nashromážděny, pouze opakoval, že se skutku, pro který je trestně stíhán, nedopustil, a na nic si nepamatuje. Nevysvětlil, jak se na bankovku v nominální hodnotě 1.000,- Kč, kterou policistům dobrovolně vydal spolu s hnědou peněženkou a útržkem o výplatě invalidního důchodu V[REDAKCE] T[REDAKCE], dostala krev poškozeného. Obžalovaný byl zároveň upozorněn na logický rozpor v jeho výpovědi, když tvrdí, že hnědou peněženku našel více než týden před svým zadržením, tedy okolo 2. února 2008, a zároveň v ní byl nalezen ústřížek o výplatě invalidního důchodu poškozeného ze dne 6. února 2008, tedy 3 dny před jeho zadržením. Tento rozpor rovněž nebyl schopen vysvětlit. Nalezenou peněženku považoval za svůj majetek, nevěděl, komu by ji měl vrátit, pana T[REDAKCE] nezná. Opakoval, že peníze, které byly v předmětné peněžence nalezeny, vydělal prací v léčebně, a také dostával část invalidního důchodu od sociální sestry, ale nevzpomíná si již, o kolik peněz se jednalo. Peníze získával rovněž za různé výpomoci od ostatních pacientů, které však nezná, protože je jich v léčebně hodně. Pokud se jedná o černou bundu s límcem z imitace kožešiny, tuto dostal od bezdomovců, ale již si nevzpomíná kdy, ani nezná jméno toho, kdo mu ji dal. Rovněž nebyl schopen vysvětlit, proč byly záruční list zajištěných hodinek zn. Casio a paragon o jejich koupi nalezeny v osobních věcech poškozeného. Neví, jak je možné, že na předmětných hodinkách byla nalezena krev poškozeného. Hodinky

dostal od lidí z léčebny, které nezná jménem. To, že byla nalezena krev poškozeného na oděvech obžalovaného, také vysvětlit nedovedl, oděvy již v tomto stavu dostal. Zopakoval, že se rozhodně předmětného skutku vraždy nedopustil. V hlavním líčení obžalovaný svou vinu na spáchání předmětného skutku opět zcela popřel – vypověděl, že nic neudělal, nikoho do kontejneru nedopravil ani jej nezapálil, neví, že by uvedeným způsobem někdo v psychiatrické léčebně zemřel. Všechny věci a peníze, které u něj byly policií zajištěny, patřily jemu. Rovněž si nevzpomíná, že by se někdy nevrátil z povolené vycházky a že by byl za tímto účelem zadržen policií. Vše, co v hlavním líčení přednesla státní zástupkyně, slyšel poprvé. Nevěděl, že byl vyslýchán policií. Nevzpomíná si, co měl za oblečení, když byl vzat do vazby. Žádné hodinky neměl, řetízek byl jeho, ale už si nevzpomíná, o jaký řetízek se jednalo. O dokladu o výplatě invalidního důchodu nic neví. Měl peněženku, kterou dostal od táty, tu mu vzali, nemá žádné peníze. Za peníze, které v Psychiatrické léčebně v K[redacted] dostával, si chodil nakupovat, ale už neví co. Ani již nevěděl, jestli chodil něco nakupovat jiným pacientům. Poté, kdy byla obžalovanému přečtena jeho výpověď z přípravného řízení, setrval na tom, že si ani nevzpomíná, že k této věci vypovídal. Vše dávno zapomněl. Nějakou peněženku našel, neví kde, neví, co s ní udělal, neví, jak to bylo s penězi, které u něj byly policií zajištěny. Hodinky zn. Casio dostal, a pokud na nich byly nalezeny nějaké stopy poškozeného, může k tomu pouze říci, že je dostal a že neví, kdo to udělal. Peněženka, kterou našel, byla prázdná, peníze v ní nebyly a neví, že by v ní byl nějaký ústřížek. Ostatní pacienti jej posílali pro nákupy a za tuto drobnou výpomoc mu dávali peníze navíc. Je pravda, že černou bundu s límečkem z imitace kožešiny dostal od bezdomovců. Neví, co má dodat k tomu, že na oděvech, které měl v době zadržení policií na sobě, byla nalezena krev poškozeného. Ani po přečtení protokolů nemá, co by k věci dále dodal, nic si nepamatuje. K výpovědi svědkyně K[redacted], že obžalovaného viděla dne 8. února 2008 po 15. hodině před restaurací U [redacted], uvedl, že on v restauraci nebyl a nikomu neublížil, pouze stál venku. Následně ovšem také vypověděl, že v restauraci U [redacted] byl sám, u stolu s ním seděly další osoby, neví ale, kdo to byl, on přišel sám. Žádného ze svědků, kteří k věci vypovíдали, nezná a nemá s tím nic společného. K poškozenému vypovídal, že se s ním nikdy nebavil, resp. jej pořádně neznal. Dále vypověděl, že ostatní pacienti mu ubližovali, on se bránil, také si stěžoval. Rozpory ve svých výpovědích vysvětloval tím, že neumí pořádně mluvit, proto to popletl.

Vina obžalovaného však byla spolehlivě prokázána dalšími důkazy, které byly v průběhu hlavního líčení provedeny. Z výpovědí svědkyň J[redacted] H[redacted] a I[redacted] J[redacted], zdravotních sester, které měly v době spáchání trestného činu noční službu na oddělení [redacted] v Psychiatrické léčebně v K[redacted], odkud jsou okna vyšetřovny nasměrována do dvora s odpadovými kontejnery, soud zjistil, že dne 8. února 2008 okolo 20.45 hodin zaslechly zvenku nesrozumitelný mužský křik. Šly se podívat k pootevřenému oknu, okno otevřely a viděly mezi stromy v prostoru kontejnerů, který od nich byl vzdálen asi 30 – 50 metrů, pod jedním z kontejnerů

rozdělaný malý oheň s normálním zabarvením. U ohně pobíhal muž, který vypadal, jako když křepčí nebo tančí okolo ohně. Zpočátku se domnívaly, že jde o pyromana. J. H. dále vypověděla, že šla k telefonu zavolat na vrátnici, aby vrátná upozornila městskou policii. V průběhu telefonátu kolegyně J. zvolala: „Ono to blaflo!“, proto vrátná řekla, ať se spojí i s hasiči. Vrátila se zpět k oknu a viděla, jak kontejner hoří, a muž, kterého předtím viděla „křepčit“ okolo ohně, přistrkoval k hořícímu plastovému kontejneru další kovové kontejnery, jako by chtěl udělat okolo hořícího kontejneru ohradu. V tuto dobu již muž nevydával žádné zvuky. Vzhledem k výšce plamenů, které dosahovaly nad odpadový kontejner, měla svědkyně H. obavy, aby neprohořela stříška nad kontejnery a oheň se nerozšířil na vedlejší budovu. Šla proto ven oheň pomocí hasicího přístroje hasit. Na chodbě potkala pacienta L. H., ten vzal také hasicí přístroj, společně vyšli ven zadním vchodem, který je situován směrem k přístřešku s kontejnery. L. H. začal hasit a svědkyně se rozhlížela, ale muže křepčícího prve okolo ohně již nezahlédla. Šla se podívat ještě k prádelně, ale ani zde nebyl. V průběhu hašení přijeli policisté. Když přišla po uhašení ohně blíž k torzu kontejneru, uviděla, že z něj vyčnívají obě dolní končetiny, a to od vrchní části stehen dolů. Nohy nebyly obuté. Dle polohy nohou bylo možné usoudit, že osoba ležela na břiše a částí na levém boku. Je přesvědčena, že osoba byla v době nálezů již mrtvá. Svědkyně nález oznámila přítomným policistům. Dobu, po kterou trvalo, než od malého ohně vzplanul kontejner, odhadla svědkyně na 3 až 4 minuty. Méně než 8 minut trvalo, než byl kontejner uhašen, počítáno od doby, kdy kolem něj začaly šlehat velké plameny. Od doby, kdy s kolegyní uslyšely hluk zvenčí a viděly oheň, do doby, než šla hasit, mohlo uběhnout asi 10 minut. Svědkyně H. neviděla, že by se kontejner hýbal, ale říkala jí o tom kolegyně J. Ta scénu, kterou viděla z okna, popsala zcela shodně jako svědkyně H. Dále svědkyně J. vypověděla, že poté, co kolegyně odešla telefonovat na vrátnici, svědkyně J. viděla, jak se kontejner, pod kterým hořel oheň, začíná kolébat ze strany na stranu. V okolí nebyla žádná osoba, která by mohla s kontejnerem manipulovat. Vzhledem ke snížené viditelnosti nebyla schopna říci, zda byl kontejner otevřený nebo zavřený. Muž, který původně poskakoval okolo, se zklidnil a sledoval pohyb kontejneru. Po chvíli, ani ne po 2 minutách, začal ke kymácejícímu se kontejneru přisunovat další kovové kontejnery. Hořící kontejner se kymácel ne více než minutu. V tuto dobu pod ním hořel stále relativně malý oheň, plameny se postupně zvětšovaly, až dosahovaly nejméně do $\frac{3}{4}$ výšky kontejneru. V této době se již kolegyně H. vrátila. Ještě před jejím příchodem svědkyně J. z kontejneru slyšela asi 2x nebo 3x bouchnutí, jako když explodují zapálené obaly od sprejů. Poté zazvonil telefon, svědkyně J. jej šla zvednout a již se k oknu nevracela. Šla zajistit otevřený boční vchod, odkud již dění venku neviděla. Svědkyně rovněž shodně popsaly muže, kterého viděly v blízkosti hořícího kontejneru. Byl přes 170 cm (asi 175 cm) vysoký, střední postavy s řidšími, rovnými krátkými vlasy. Pokud se týče jejich barvy, ta byla dle svědkyně J. tmavá, spíše černá. Svědkyně H. jejich barvu nebyla schopná určit, ale ví jistě, že nebyl blond. Z jeho projevu nebylo možné

zjistit, zda mluvil česky či měl nějakou vadu řeči. Oblečen byl do tmavé bundy dlouhé asi do půli stehén, v pase přepásané opaskem. Dále měl na sobě tmavé kalhoty. Postavu muže pozorovaly asi 4 až 5 minut, ale s ohledem na večerní hodinu a nedostatečné osvětlení prostoru měly ztíženou viditelnost, a neviděly muži do obličeje, nebyly by jej proto schopny jednoznačně identifikovat. U hlavního líčení obě svědkyně shodně vypověděly, že nepoznají, zda mužem u kontejneru byl obžalovaný. Obě svědkyně se rovněž vyjadřovaly k osobě poškozeného. Shodly se na tom, že poškozený nebyl na oddělení příliš oblíben a neměl zde mnoho kamarádů, rád lidi poučoval. Byl spíše samotář. V hlavním líčení jej svědkyně H. [REDAKCE] popsala jako tichého, jednoduchého a nenápadného člověka. Byl menší postavy (do 162 cm), sporý a měl dobrou fyzickou kondici. V rámci pracovní terapie pracoval u zedníků. Mistr s ním byl velmi spokojen, proto mu při jeho propuštění z psychiatrické léčebny zajistil práci a ubytovnu. Peníze si poškozený vydělával i v době svého volna např. rozvozem stravy, byl poměrně spořivý a snaživý. Kromě příjmů z psychiatrické léčebny mu byl ještě přiznán invalidní důchod. Ani jedna z nich neslyšela poškozeného, že by o svých penězích mluvil, ale obě potvrdily, že slyšel od pacientů, že se poškozený svou finanční situací chlubil. Svědkyně J. [REDAKCE] poškozeného dne 8. února 2008 neviděla. Svědkyně H. [REDAKCE] jej viděla toho dne kolem poledne, hlasitě se loučil s ostatními pacienty u ústavní kavárny, která je hned vedle oddělení [REDAKCE]. V té době byl oblečen do špičatých bot z hnědé kůže, riflí modré barvy a bundy. Měl hodinky, ale svědkyně neví, zda nosil nějaký řetízek. Obě se shodly na tom, že se poškozený s obžalovaným museli zcela jistě znát z areálu psychiatrické léčebny. Dále je dle jejich výpovědi běžnou praxí, že pacienti mezi sebou obchodují, či si nakupují mimo areál psychiatrické léčebny. Také je dle svědkyně J. [REDAKCE] běžné, že pacienti, kteří po propuštění z psychiatrické léčebny nemají kam jít, přespávají u kontejnerů.

Při hašení kontejneru pomáhal svědek L. [REDAKCE] H. [REDAKCE], pacient Psychiatrické léčebny v K. [REDAKCE] umístěný na oddělení [REDAKCE], který vypověděl, že v době, kdy začal hořet kontejner na odpadky, byl v kuárně, odkud je na prostor s kontejnery vidět. Někdo z přítomných oheň zpozoroval, šel se podívat z okna a viděl pouze malý oheň, který se pak zvětšil. Žádnou osobu u něj neviděl. Se zdravotní sestrou šel oheň s hasicím přístrojem hasit. Kolem hořícího kontejneru byly kovové popelnice, musel dvě odtáhnout, aby se k ohni dostal. Byl tam velký oheň, plameny sahaly nad kontejner, a hodně dýmu, přes který neviděl. Lidského těla ve spáleništi si nevšiml. Poškozeného viděl naposledy dne 8. února 2008 kolem 16.00 hodin, když se vracel z povolené vycházky z K. [REDAKCE]. Potkal jej, když šli s obžalovaným a bavili se, a to naproti bazaru, a směřovali k restauraci U [REDAKCE], což ví podle toho, že šli po té straně ulice, která k restauraci odbočuje. Pozdravili se a svědek pokračoval parkem do kavárny a poté se vrátil na oddělení. Vycházku měl do 16.30 hodin. Nevšiml si, jak byl poškozený a obžalovaný oblečen, ani že by byl poškozený zraněn. Ani jeden z nich mu nepřipadal pod vlivem alkoholu. Poškozený byl dle svědka výbušnější, ale snažil se každému pomoci a kamarádit s ním. Týden nebo čtrnáct dní před tím, než

měl být poškozený z psychiatrické léčebny propuštěn, se po celé léčebně vychloubal, že má dost peněz. Mělo jít o 30.000,- Kč. Říkal to i všem v kavárně. Obžalovaného zná pouze od vidění z areálu léčebny a z ústavní kavárny, ale nikdy s ním nemluvil. Neví o tom, že by pacienti mezi sebou obchodovali, snad si jen půjčují peníze. Neví ani o tom, že by někdo nakupoval pro druhé se ziskem.

Průběh hoření včetně rozdělení ohně tak, jak jej pozorovaly a popsaly především svědkyně J. [REDAKCE] a H. [REDAKCE], zcela odpovídá průběhu vyšetřovacího pokusu, a to včetně tvaru shořelého torza plastového kontejneru nalezeného na místě činu. Vyšetřovacím pokusem bylo dále ověřeno, že plastový kontejner lze zapálit běžným komunálním odpadem, jaký je také v Psychiatrické léčebně v K. [REDAKCE], a to prostřednictvím plastového zapalovače. K tomu, aby byla do plastového kontejneru dopravena osoba poškozeného, postačí pouze jedna osoba, která přistoupí k poškozenému opřenému o kontejner přední částí těla (jako by se díval dovnitř), uchopí jej za spodní část těla a poté zvrátí tělo do kontejneru po hlavě. Naopak nelze do kontejneru přemístit ležící osobu stejných tělesných dispozic. Jedna osoba je také schopna zajistit kontejner zvenku tak, aby jej nebylo možné zevnitř otevřít, pomocí běžných prostředků a za relativně krátkou dobu - za méně než jednu minutu (přítomen byl znalec – soudní lékař – viz dále znalecký posudek a výpověď znalců).

Dle odborného vyjádření z oboru chemie, odvětví kriminalistická chemická expertíza, nebyla ve zbytcích shořelého plastového kontejneru zjištěna prokazatelná přítomnost požárních akceleračních látek. Byla zjištěna pouze přítomnost látek vzniklých termickým rozkladem sacharidů, plastů (PET, PE) a dále látek z pozadí způsobená zjevně tepelnou degradací a současným hořením materiálů různého původu. Dle současných poznatků nemůže dojít u žádné z látek nalezených při ohledání předložených stop k samovznícení, proto byla při vyšetřování příčiny požáru plastového kontejneru varianta samovznícení vyloučena. Dále byla vyloučena možnost nedbalosti a neopatrnosti dospělé neznámé osoby, a to již v průběhu detailního ohledání, kterým bylo zjištěno, že ohnisko vzniku požáru se nacházelo mimo plastový kontejner. Zbývající variantou, a tedy konečnou verzí příčiny vzniku požáru plastového kontejneru, je dle odborného vyjádření úmyslné zapálení neznámou osobou.

Výpovědi svědkyň rovněž korespondují s obsahem protokolu o ohledání místa činu a přiloženého plánu, z něhož soud zjistil, že prostor s kontejnery na odpadky je zastřešen vlnitým eternitem. Mezi plastovými a kovovými kontejnery se na zemi na betonu nachází část kontejneru z umělé hmoty černé barvy, pod kterým je zčásti vidět spodní část ohořelého mužského těla. Tělo leží na břiše a jeho horní část je slita s rozteklou umělou hmotou, která je rozlita i pod tělem a ztvrdlá. Poté, co bylo tělo postupně vyřezáno ze ztuhlé hmoty, bylo zjištěno, že bylo oblečeno, a ve zbytcích ohořelých oděvních součástek bylo možné rozeznat triko černošedé barvy, na přední části s obrázky pravděpodobně žlutých postav a nápisy, zbytky modrých riflových

kalhot s koženým páskem s ohořelou sponou z bílého kovu, zbytek tmavomodrých trenkoslipů, které jsou více ohořelé na levé straně na zadním díle. Částečně byly zachovány rovněž kotníkové boty v hnědé kůži a černé ponožky s modrým proužkem. Zbytky ohořelých kusů oděvu z mrtvého těla byly kromě dalších zajištěny jako věcné stopy.

Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, bylo zjištěno, že ohledáním plastového zapalovače červené barvy, který byl nalezen a zajištěn na místě činu, nebyly nalezeny žádné daktyloskopické stopy vhodné k dalšímu zkoumání.

Z listu o prohlídce mrtvého soud zjistil, že nalezené mužské tělo nebylo možné identifikovat. Zjištěno bylo popáleninové trauma neslučitelné se životem. Doba úmrtí osoby byla stanovena na 8. února 2008 ve 20.45 hodin.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, kterým byla ověřována totožnost nalezeného ohořelého mužského těla, vyplývá, že předložené kontrolní otisky pravého palce, pravého ukazováku a pravého prostředníku zajištěné v souvislosti s vyšetřováním trestného činu vraždy v Psychiatrické léčebně v K[REDAKCE] jsou vzájemně shodné s otisky pravého palce, pravého ukazováku a pravého prostředníku na daktyloskopické kartě V[REDAKCE] T[REDAKCE].

Podle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, stvrzeného znalci u hlavního líčení, poškozený vzhledem k nálezům velkého množství sazí v průdušnici, průduškách a v plicích alveolech během požáru dýchal a tedy žil. Na 80 % povrchu těla byly nalezeny popáleniny II. – IV. stupně, očazení hřbetu jazyka, a dále byly v důsledku působení ohně zjištěny krevní výronky v měkkých pokrývkách lebních, pod poplicnicí a pod hlasovými vazami, otok mozku a otok plic. U poškozeného byla dále soudněznaleckým zkoumáním zjištěna tupá poranění, a to tržně zhmožděná rána čela při zevním okraji levého obočí s korespondujícím krevním výronem na vnitřní ploše měkkých pokrývek lebních v čelní krajině, krevní výron v okolí levého velkého rohu jazyčky a horního rohu chrupavky štítné vlevo, krevní výron nad dolní polovinou hrudní kosti vpravo a krevní výron ve svalstvu zad nad 7. krčním obratlem. Uvedená poranění mohla vzniknout jak aktivním, tak i pasivním násilím o středně velké intenzitě. Tržně zhmožděná rána čela mohla dobře vzniknout jak úderem tupého tvrdého předmětu do hlavy, tak nárazem hlavy na takovýto předmět, kterým mohl být rám plastového kontejneru či tvrdý podklad (zem) apod. Krevní výron v okolí velkého rohu jazyčky a levého rohu chrupavky štítné mohl dobře vzniknout tlakem ruky na krk či úderem ruky (pěstí) na krk, stejně jako nárazem levé boční části krku na okraj rámu plastového kontejneru. Při výslechu v hlavním líčení však znalci vyloučili možnost, že by takové zranění mohlo vzniknout při pádu poškozeného na zem na okraj

chodníku. Schází totiž oděrky a zevní poranění, která by takovému mechanismu odpovídala. Oproti tomu krevní výron nad 7. krčním obratlem pádem vysvětlit lze. Toto poranění mohlo stejně dobře vzniknout také např. úderem okraje víka plastového kontejneru do zadního krku. U poškozeného nebyly zjištěny stopy po zraněních, které by byly typické pro sebeobranu. Vzhledem k tepelným změnám, ke kterým na povrchu těla došlo, kdy tělo bylo v podstatě zapečeno v plastovém kontejneru a došlo k prohoření tkání a oblečení, nelze vyloučit na těle ještě další zranění, která nebyla při ohledání a soudní pitvě patrná. Bezprostřední příčinou smrti poškozeného bylo udušení kouřovými plyny. V návaznosti na výsledky vyšetřovacího pokusu, jemuž byl přítomen znalec – soudní lékař, vyplývá z výpovědi znalců u hlavního líčení, že nereálnost vyzvednutí ležícího bezvládného těla je dána už při váze 60 kg, přičemž dle zprávy psychiatrické léčebny vážil poškozený 89 kg. Tato varianta tak byla prakticky vyloučena. Navíc, jak znalci zdůraznili, závěry vyšetřovacího pokusu v tomto směru jsou spekulativní. Nelze než konstatovat, že způsob, jakým se dostalo tělo poškozeného do kontejneru, nebyl přesně objasněn, přičemž vyšetřovací pokus a závěry znalců – soudních lékařů nutno hodnotit tak, že nebyla zpochybněna možnost, aby obžalovaný poškozeného – živého (viz příčiny smrti), stojícího, resp. opřeného o kontejner – do kontejneru dostal.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie soud zjistil, že v krvi poškozeného byla stanovena hladina alkoholu 0,73 g/kg. Žádné další toxikologicky významné látky či drogy nebyly v moči, játrech ani žaludku poškozeného zjištěny. Dále byla v krvi stanovena 10 % hladina karbonylhemoglobinu.

Oproti tomu v dechu obžalovaného nebyl alkoholtestem zn. Dräger provedeným dne 9. února 2008 v 4.59 hod., tedy zhruba 8 hodin po spáchání trestného činu, zjištěn žádný alkohol.

Pohyb poškozeného dne 8. února 2008 po jeho propuštění z Psychiatrické léčebny v K[REDAKCE] a skutečnost, zda se s obžalovaným znali, ozřejmují další svědecké výpovědi z přípravného řízení a z hlavního líčení. K okolnostem propuštění poškozeného z psychiatrické léčebny byla vyslechnuta svědkyně E[REDAKCE] D[REDAKCE], zdravotní sestra Psychiatrické léčebny v K[REDAKCE] na oddělení [REDAKCE]. K poškozenému vypověděla, že byl rýpavý, „šťoural“. Vůči pacientům se choval lehce konfliktně, ale k personálu byl slušný a vstřícný. Dne 8. února 2008 měla denní službu od 6.00 do 13.00 hodin a po obědě po 12. hodině poškozeného z rozhodnutí Okresního soudu v Mladé Boleslavi fyzicky propouštěla z psychiatrické léčebny. V souvislosti s propuštěním mu nic nepředávala, věc vyřídila pouze administrativně a věci poškozenému předávala sociální sestra L[REDAKCE] M[REDAKCE]. Na propuštění se dále podílela MUDr. V[REDAKCE]. V době propuštění měl poškozený dvě červené igelitové tašky s červenofialovými květy o rozměrech cca 50 x 40 cm s držadly zvlášť, nelze však vyloučit, že si také nějaké věci na oddělení nechal. Oblečen byl do černé

kšiltové čepice s bílým úzkým lemem na okraji kšiltu, zimní bundy tmavé barvy (hodně tmavě modré nebo černé) střední délky s kožešinovým límcem a výšivkami na prsou. Na nohou měl rifle modré barvy a boty tzv. koně, na jejichž barvu si svědkyně již nevzpomíná. Nosil hodinky, ale zda je měl také při svém propuštění, či zda nosil také řetízek, neví. Na těle neměl žádné viditelné zranění. Co se týče ubytování, měl mít od soboty domluvenou ubytovnu. Její nabídku zůstat v psychiatrické léčebně do pondělí 11. února 2008 odmítl s tím, že má dost peněz, aby mohl z pátku na sobotu přespát v restauraci U [REDACTED]. Svědkyně vyloučila, že by poškozený přespál v kontejneru, a to jednak proto, že již v té době měl klíče od zednické dílny v areálu psychiatrické léčebny, a jednak byl relativně čistotný. Zda měl přítelkyni či bližší kamarády neví, ale na kuřárně často sedával s pacientem B [REDACTED] B [REDACTED]. Poškozený s obžalovaným se znát mohli. Obžalovaného zná svědkyně jen od vidění.

Hotovost při propuštění z psychiatrické léčebny vyplácela poškozenému svědkyně L [REDACTED] M [REDACTED], sociální sestra Psychiatrické léčebny v K [REDACTED]. Dle její výpovědi a podkladů týkající se finančního depozita poškozeného pobíral nejprve nemocenské dávky a později mu byl přiznán invalidní důchod po srážkách ve výši 6.161,- Kč měsíčně. Poškozený s penězi hospodařil dobře, byl mu vyplácen celý invalidní důchod a s penězi každý měsíc vyšel. V psychiatrické léčebně nechal uschovat pouze doplatek za invalidní důchod ve výši 25.866,- Kč, který přišel dne 12. října 2007. I přesto, že si v souvislosti s nástupem poškozeného do psychiatrické léčebny jako do zaměstnání vyřizoval účet v bance, chtěl doplatek vyplatit při propuštění hotově. S ohledem na tuto skutečnost mu dne 8. února 2008 okolo 11.00 hodin svědkyně vydala celkem částku 24.027,- Kč, a to v bankovkách nominální hodnoty 1.000,- Kč, z nichž jedna mohla být rozměňená. O tom, že mu bude vyplacena relativně vysoká částka v hotovosti při jeho propuštění, poškozený s dalšími pacienty mluvil. Dle svého tvrzení měl po propuštění zajištěno ubytování, nejprve na jednu noc v restauraci U [REDACTED], a poté v ubytovně v D [REDACTED], kde bydlí rovněž údržbář B [REDACTED]. Svědkyně obvykle zajištěné ubytování ověřuje, ale v tomto případě tak neučinila. Svědkyně nebyla při fyzickém propuštění poškozeného z psychiatrické léčebny přítomna. Nevzpomíná si, co měl ten den na sobě, hodinky nejspíše měl, ale neví, zda měl i řetízek, a také přesně neví, kam si vyplacenou hotovost dal. Nejspíše měl zavazadlo. K poškozenému svědkyně uvedla, že se při jednání někdy choval agresivně, protože se neuměl vyjadřovat a definovat své požadavky. Na oddělení se choval spíše samotářsky. Ke konci pobytu v psychiatrické léčebně si našel přítelkyni, pacientku z jiného oddělení, ale dle svědkyně vypadali spíše jako kamarádi. Stává se, že někteří pacienti po propuštění z psychiatrické léčebny přespávají v areálu léčebny, a to v zimě v nejvyšších patrech budov, v parku, ale o tom, že by někdo přespával v prostoru odpadových kontejnerů, svědkyně neslyšela a ani nikoho neviděla. Poškozeného však vnímala jako docela čistotného, snažil se o své věci starat a pral si, nezdá se jí, že by šel přespát do kontejneru. Otázka však je, jak se choval, když byl opilý. Také měl mít klíče od

zednické dílny v areálu psychiatrické léčebny, která je blízko přístřešku s kontejnery na odpady. Obžalovaného zná od vidění. Do přímého kontaktu s ním přicházela, když zastupovala sociální sestru na oddělení ■■■, kde pobýval. Domnívá se, že se mu jedenkrát týdně předávala určitá finanční částka, případně dostával peníze, pokud je potřeboval a řekl si o ně. Jednou s ním jela k soudu. Z uvedených kontaktů s obžalovaným není schopna charakterizovat, jaký vztah měl k penězům. Ke svědkyni se choval vstřícně, neměla s ním žádný problém, ale slyšela o něm, že se chová agresivně. Nejspíše se s obžalovaným z areálu psychiatrické léčebny znali. Pacienti mezi sebou obchodují a běžně si vzájemně nakupují, ale neví, zda je taková úsluha za úplatu.

Z výpovědi svědkyně MUDr. V■■■■, primářky oddělení ■■■ Psychiatrické léčebny v K■■■■, kde byl umístěn také poškozený, soud zjistil, že dne 8. února 2008 okolo 12.15 hodin propouštěla poškozeného z psychiatrické léčebny a měl u ní v pondělí 11. února 2008 započít ambulantní sexuologickou a protialkoholní léčbu. V době propuštění mu bylo dle dokumentace vyplaceno 24.027,- Kč a den předtím, 7. února 2008, ještě převzal penzi 6.161,- Kč. Byl oblečen do tříčtvrteční tmavomodré bundy, na nohou rifle modré barvy a na hlavě kšiltovou čepici. V hlavním líčení však svědkyně vypověděla, že popis oblečení při jeho propuštění je nepřesný, není si jistá ani délkou bundy. Neví, zda míval hodinky či nosil řetízek. V době, kdy se s ním loučila, neměl u sebe žádné zavazadlo, a nevšimla si u něj ani žádného viditelného zranění. Poškozený nebyl agresivní, na oddělení nikdy nikoho nenapadl, ale jeho verbální projev některým pacientům vadil. Zda se s penězi chlubil před dalšími pacienty, svědkyni nebylo známo. Při propuštění poškozenému nabízela, že v psychiatrické léčebně může zůstat déle s ohledem na to, že ubytování v D■■■■, ul. N■■■■, měl zajištěné až od soboty dne 9. února 2008. Poškozený nabídku odmítl s odůvodněním, že nocleh z pátku na sobotu má zajištěn v restauraci U ■■■■. Nevěděla, že by měl již v pátek klíče od dílny v areálu psychiatrické léčebny. Dle jejího vyjádření neměl poškozený mnoho přátel, byl rýpavý. V psychiatrické léčebně si našel přítelkyni pobývající na oddělení ■■■. K práci a povinnostem se stavěl odpovědně, byl snaživý a problémy s ním v podstatě nebyly. Pouze v červnu 2007 se z vycházky vrátil pod vlivem alkoholu. Byl velmi spořivý. Svědkyně se dále vyjádřila k osobě obžalovaného, kterého zná jednak od vidění a jednak ze zastupování primáře oddělení ■■■, MUDr. B■■■■. S ohledem na opakované pobyty obžalovaného v psychiatrické léčebně jej zná již delší dobu, nikdy však nebyla jeho ošetřující lékařkou a ani s ním neměla žádný konflikt. Avšak z toho, jak se o obžalovaném mluvilo, byl problémovým pacientem. Poškozený se s obžalovaným mohl znát, pracoval se zedníkem po celém areálu. Slyšela o tom, že v areálu psychiatrické léčebny přespávají bývalí pacienti a toxikomané, ale nikdy nikoho neviděla, nebyla schopna vyjádřit se, zda by mohl jít poškozený přespat do kontejneru na odpady, také slyšela, že měl jít přespat do zednické šatny v areálu psychiatrické léčebny.

Z propouštěcí zprávy poškozeného ze dne 8. února 2008 soud zjistil, že prodělal ochrannou léčbu sexuologickou a protialkoholní, spočívající jednak v psychoterapii a jednak v hormonálním útlumu, která mu byla uložena rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 2 T 48/99. Do psychiatrické léčebny v K[REDAKCE] byl přijat dne 7. února 2006 po výkonu trestu odnětí svobody. Okresním soudem v Mladé Boleslavi bylo uložené ochranné léčení ústavní formou přeměněno na ochranné léčení v ambulantní formě. Již v předškolním věku byl umístěn v dětském domově, byl dlouhodobě izolován od rodiny a se sourozenci se nestýká. Byl opakovaně soudněznalecky zkoumán. Několikrát podstoupil protialkoholní léčení, včetně léčby Antabusem. Jedná se o osobnost disharmonicky strukturovanou, nezdrženlivou, nestálou a sociálně maladaptivní se simplexním, stereotypním myšlením. Je u něj přítomna sexuální anomálie, porucha v sexuálně motivačním systému typu patologické sexuální agrese, a symptomatický abúzus alkoholu.

Z přehledu příjmů a výdajů poškozeného a skladní karty zásob je zřejmé, že dne 8. února 2008 bylo poškozenému vyplaceno celkem 24.027,- Kč.

Svědék P[REDAKCE] B[REDAKCE], údržbář léčebny, pod jehož vedení poškozený asi 2 roky pracoval, vypověděl, že po propuštění jej potkal mezi 13. – 14. hodinou v průjezdu léčebny. Poškozený byl dle jeho mínění vynikajícím pracovníkem, proto měl být po propuštění z psychiatrické léčebny přijat jako pomocný dělník. Do zaměstnání měl nastoupit v pondělí dne 11. února 2008. Když poškozeného viděl naposledy, byl střízlivý a neměl na sobě žádné viditelné zranění. Byl oblečen do riflí modré barvy, bundy do pasu, kdy barvu si svědek již nevybavil, ale byla vícebarevná, černých bot a kšiltové čepice. Chvíli si povídali o ubytování poškozeného po propuštění z psychiatrické léčebny - jeden den měl přespát v restauraci U[REDAKCE] za 350,- Kč za noc a od 9. února 2008 měl domluvené ubytování v M[REDAKCE] za 100,- Kč za noc. Tašky u něj svědek v té době neviděl, nechal je v dílně, od které mu dal klíče ve středu nebo ve čtvrtek předtím. O tom, že si zde uloží nějaké tašky, mu poškozený říkal. Nemluvil však o tom, že by zde přespal, není tam postel ani topení. Dle svědka však v dílně přespát lze, a to na dlouhé lavici, která tam je. Určitě by šel spát do dílny, spíše než aby přespával v kontejneru na odpadky. Tašky poškozeného pak v uvedený den kolem 15.00 hodin v dílně viděl, když šel zamknout. Poškozenému rovněž říkal, aby s sebou svou hotovost nenosil, aby si ji raději nechal v dílně. Poškozený se totiž tím, že má dost peněz a že mu mají být při propuštění vyplaceny, chlubil. Pobíral penzi a mluvil ještě o hotovosti ve výši 25.000,- Kč, kdy za část peněz si koupil bundu a boty. V pátek dne 8. února 2008 mu také poškozený řekl, že má uvedené peníze u sebe. Poškozený byl dle svědka u ostatních pacientů oblíben, měl hodně kontaktů, ale neví, zda měl v psychiatrické léčebně přítelkyni nebo kamarády. Konflikty v psychiatrické léčebně neměl. Pokud se měl svědek vyjádřit k obžalovanému, zná jej od vidění z psychiatrické léčebny, a to již delší dobu. V přípravném řízení vypověděl, že v minulosti poškozeného a obžalovaného viděl,

jak se spolu v areálu psychiatrické léčebny bavili, ale neví, o čem si povídali. U hlavním lichení nejdříve vypověděl, že se obžalovaný a poškozený museli znát – rozváželi obědy, chodili do kavárny, neví ale, zda někdy přímo viděl, že by spolu hovořili. K rozporu – po přečtení výpovědi v přípravném řízení, potvrdil, že je určitě viděl spolu, určitě se spolu i bavili. Rozpor svědek vysvětlil tím, že si již vše nepamatuje a zřejmě si to pamatoval lépe, když vypovídal v přípravném řízení. Soud považuje za věrohodnou výpověď učiněnou s minimálním časovým odstupem, kdy nepochybně svědek měl události, na které byl tázán, v lepší paměti než nyní.

Výpověď svědka B [REDACTED] potvrzuje rovněž protokol o ohledání místa činu - zednické dílny, u pavilonu [REDACTED] psychiatrické léčebny. Při ohledání byly k odemčení dveří použity klíče, které byly zajištěny u obžalovaného v době zadržení. Jak vyplývá z přiložené fotodokumentace, bylo možné v případě potřeby v místnosti přespát, a to na dřevěné lavici případně na podlaze s položeným linoleem. Rovněž zde byly nalezeny 2 igelitové tašky s věcmi poškozeného, a to především oblečením, osobními věcmi a dokumenty jako je pracovní smlouva ze dne 8. února 2008 deklarující vznik pracovního poměru na dobu určitou mezi poškozeným jako zaměstnancem a Psychiatrickou léčebnou K [REDACTED] jako zaměstnavatelem. Poškozený měl vykonávat funkci dělníka ve zdravotnictví, a to na plný pracovní úvazek s dohodnutým dnem nástupu 11. února 2008. Byl také zajištěn záruční list na pánské hodinky zn. Casio a paragon osvědčující jejich koupi dne 22. února 2007 v hodinářství F [REDACTED] N [REDACTED] v K [REDACTED] za částku 2.790,- Kč.

Ze svědecké výpovědi svědka J [REDACTED] V [REDACTED], který 8 let brigádně pracuje jako číšník v restauraci U [REDACTED] situované u hlavního vchodu do Psychiatrické léčebny v K [REDACTED], soud zjistil, že poškozený přišel do restaurace dne 8. února 2008 kolem 13.00 nebo 13.30 hodin. Chodíval do restaurace denně, převážně s jednou ženou, rovněž pacientkou psychiatrické léčebny. Vždy si dával nealkoholické nápoje, ale toho dne si objednal pivo a říkal, že byl propuštěn z psychiatrické léčebny. V restauraci vypil maximálně dvě velká piva. Objednal si ještě dvakrát velkou vodku a dvakrát velký vaječný likér, ale neví, zda je poškozený vypil sám, či je objednával pro někoho dalšího u stolu. Poškozený se bavil s mladíkem, kterého svědek viděl v restauraci poprvé a pokud je mu známo, nepochází z psychiatrické léčebny. Mladík byl asi třicetiletý, sportovní postavy, bílé pleti, s krátkými kaštanově zbarvenými vlasy, s piercingem pod spodním rtem a v levém obočí. Hovořil česky, bez přízvuku a vady řeči. U jejich stolu sedělo více osob, převážně pacienti z psychiatrické léčebny. Svědek V [REDACTED] neví, zda poškozený z restaurace odešel sám, nebo s někým, je možné, že s ním odešel shora popsáný mladík. Také v obžalovaném poznal svědek hosta restaurace, ale domnívá se, že dne 8. února 2008 v restauraci nebyl. V průběhu posledního roku asi pětkrát nebo šestkrát viděl, jak poškozený s obžalovaným seděli u jednoho stolu a povídali si. Nikdy však neseděli u stolu úplně sami. Poškozený do restaurace chodil častěji než obžalovaný, byl spíše samotář – kamarády neměl, chodil sám nebo posledních 6 měsíců s uvedenou

ženou zmíněnou výše. Jedná se o 30letou ženu, 165 – 170 cm vysokou, střední postavy s tmavými vlasy dlouhými po ramena, bílé pleti a hovořící česky bez přízvuku. Dne 8. února 2008 platil poškozený bankovkou v nominální hodnotě 200,- Kč, více u něj svědek neviděl, protože bankovku měl při placení připravenou v ruce. Podle svědka byl oblečen do delší (pod hýždě) zimní bundy modré barvy s červenými prvky, nebo možná obráceně, ale spíše převažovala modrá barva. Bundu si v restauraci nesundal, takže se svědek nemohl vyjádřit k tomu, co měl pod ní. Dále byl oblečen do riflí modré barvy a na hlavě měl kšiltovou čepici tmavé barvy s červenými prvky. Nevšiml si, zda měl hodinky nebo nějaké šperky. Zavazadlo u něj neviděl. Při odchodu z restaurace byl poškozený střízlivý a bez viditelných zranění. V době, kdy byl poškozený přítomen, bylo v restauraci plno, celkem tak 45 osob.

Také svědek D [REDAKCE] L [REDAKCE], který byl jako poškozený umístěn na oddělení [REDAKCE] v Psychiatrické léčebně v K [REDAKCE], potvrdil, že poškozený šel po propuštění do restaurace U [REDAKCE]. Potkal jej tam, když v rámci vycházky po 13.30 hodin. Do restaurace přišel sám a přisedl si k němu. Poškozený zde seděl sám vzhledem k tomu, že většina pacientů má vycházky až od 14.00 hodin. Povíдали si a poškozený svědkovi sdělil, že má zajištěno ubytování v restauraci U [REDAKCE], že v psychiatrické léčebně bude následně zaměstnán jako zedník a že již v této souvislosti dostal klíče od šatny zedníků v areálu psychiatrické léčebny. Svědek z restaurace odešel asi po 30 minutách, měl domluvenou schůzku s kamarádkou R [REDAKCE] v průjezdu psychiatrické léčebny. S R [REDAKCE] šli do restaurace U [REDAKCE], kde byli asi do 14.30 hodin a v průběhu jejich návštěvy tam nepřišel nikdo z psychiatrické léčebny, koho by znali. Nikoho známého nepotkali ani při zpáteční cestě. V průběhu doby, co seděl svědek s poškozeným v restauraci U [REDAKCE], si k jejich stolu nikdo nepřisedl. Poškozený pil pivo. Měl na sobě koženou nebo koženkovou bundu černé barvy s bílým límcem kolem krku, ale nevšiml si, zda na ní byl nějaký nápis. Dále měl rifle modré barvy a hnědé kotníkové boty. Na ruce měl ručičkové hodinky stříbrné barvy snad s černohnědým ciferníkem a kolem krku slabý stříbrný řetízek. Poškozený dle jeho tvrzení neměl žádného vyloženého nepřítele, bavil se se všemi. Blíže se kamarádil s J [REDAKCE] M [REDAKCE], o které poškozený hovořil jako o své přítelkyni, ale ona o něm jako o kamarádovi. Vídali se téměř denně, vždy v průběhu povolených vycházek. Před svým propuštěním mu poškozený říkal, že má u sebe 30.000,- Kč. Svědek se vyjadřoval rovněž k osobě obžalovaného, kterého zná od vidění z prací na zahradě. Občas obžalovaný s poškozeným prohodili pár slov, ale většinu času trávil poškozený se svědkyní M [REDAKCE]. O tom, že někdo přespával nebo se zdržoval v prostoru s kontejnery na odpadky, svědek neslyšel. Na oddělení mají okna přímo proti kontejnerům a také tam vedou okna kuřárny, takže mají o pohybu okolo kontejnerů přehled. Poškozený se během svého pobytu v psychiatrické léčebně v kontejnerech neprohraboval, neměl to zapotřebí, vydělával si práci v psychiatrické léčebně.

V souladu s výpovědí svědka V [] byla rovněž výpověď svědkyně J [] M [], pacientky Psychiatrické léčebny v K [] na oddělení č. [], a kamarádky poškozeného, s kterým se znali asi od léta 2007 a scházeli se kdykoliv to bylo možné v době povolených vycházek. V [] T [] viděla svědkyně M [] naposledy dne 8. února 2008 okolo 15.30 hodin, kdy ji vyprovodil z ústavní kavárny, kde si dali společně kávu, ona šla na oddělení. Byli domluveni, že se poškozený za svědkyní zastaví následující den okolo 9.00 hodin. Poškozený odešel sám směrem ke kavárně a neměl na sobě žádné viditelné zranění. Toho dne se s poškozeným sešli okolo 14.00 hodin v restauraci U [], kde jej svědkyně vyzvedla, a šli společně do kavárny. V době, kdy svědkyně do restaurace přišla, seděl u stolu s poškozeným mladík, kterého zná svědkyně z psychiatrické léčebny. Čekal zde na otce. Poškozený vypil jedno velké pivo. Z restaurace U [] odešli pouze s poškozeným. Byl oblečen do černé bundy střední délky do pasu, riflí modré barvy a kšiltové čepice černočervené barvy. Zda měl poškozený hodinky, svědkyně neví, ale jistě měl na krku silnější řetizek z bílého kovu. Při sobě neměl žádné zavazadlo. Po svém propuštění z psychiatrické léčebny měl poškozený dle svých slov první noc přespát v restauraci U [] a poté měl mít zamlouvanou ubytovnu někde v M []. Obžalovaného zná svědkyně, a to nikoliv podle jména, ale podle vzhledu, jako pacienta z léčebny, když k nim chodil pod okno k oddělení [] a ona s ním mluvila. Obžalovaný a poškozený se jistě znali z psychiatrické léčebny od vidění, ale svědkyně si neuvědomuje, zda je někdy viděla, jak si spolu povídají. Poškozený se před svědkyní někdy v prosinci 2007 zmínil, že má našetřené nějaké peníze, asi 30.000,- Kč. Říkal to asi každému.

Další svědek, který se mohl vyjádřit k pohybu poškozeného dne 8. února 2008, je P [] B [] rovněž pacient Psychiatrické léčebny v K [] umístěný na stejném oddělení jako poškozený, vypověděl, že se znali pouze zběžně, blíže se nestýkali. Poškozený se ještě v den, kdy byl z léčebny propuštěn, chlubil, že má našetřenou větší částku peněz a ukazoval je. S poškozeným se svědek naposledy viděl dne 8. února 2008 odpoledne, a to nejprve v restauraci U [], kam svědek přišel okolo 14.00 hodin, a čekal zde na otce, který za ním měl přijet. Sedl si vedle poškozeného. Poškozený v restauraci byl s přítelkyní J [] a dalšími lidmi z psychiatrické léčebny, a pil pivo. Tvrdý alkohol u něj svědek neviděl. Poté, co přišel svědkův otec okolo 14.30 hodin, společně odešli do restaurace U [], kde si dali kávu. Rozporně svědek vypověděl ohledně toho, zda při jeho příchodu s otcem do restaurace U [] zde již poškozený, s obžalovaným a další neztotožněnou osobou seděli či zda přišli později. Původně totiž svědek vypověděl, že když přišli s otcem do restaurace U [], poškozený s dalšími dvěma osobami zde ještě nebyli, přišli okolo 15.30 hodin. Jednalo se o poškozeného, dalšího pacienta psychiatrické léčebny, který se jmenuje M [] a kterého zná svědek od vidění ze zahrady. Je to Rom menší štíhlejší postavy s tmavými vlasy, byl již soudně trestán. Ve společnosti poškozeného a M [] byl ještě třetí muž, kterého svědek neznal, nikdy v minulosti jej neviděl a ani již přesně nevěděl, jak vypadá. Domnívá

se, že měl pleš a mohlo mu být okolo 40 let. Všichni tři pili pivo, a když svědek z restaurace odcházel okolo 16.30 hodin, měl poškozený v ruce panáka. V době jeho odchodu u stolu seděli stále všichni tři, sami a popíjeli. Svědek měl povolenou vycházku do 16.45 hodin, tak se poté vrátil na oddělení. V hlavním líčení vypověděl, že při jeho příchodu do restaurace U [REDACTED] poškozený s obžalovaným a třetím mužem zde již byli, seděli u jednoho stolu a povídali si. Svědek B [REDACTED] měl ten den vycházku od 13.30 hodin, otec mu dal vědět, že bude mít zpoždění a přišel okolo 14.00 hodin do restaurace U [REDACTED]. Vzhledem k tomu, že zde bylo zakouřeno, chtěl se otec přesunout jinam, proto se přemístili do restaurace U [REDACTED]. Mohlo být kolem 15.00 hodiny. Svědek s otcem se posadili asi 2 metry od stolu, kde seděl poškozený s obžalovaným a dalším mužem. V restauraci byly také další osoby, ale nebylo plno. Když z restaurace odcházeli, ti tři zde stále byli. K rozporu svědek potvrdil, že v přípravném řízení mluvil pravdu a zřejmě si to předtím pamatoval lépe. V každém případě spolehlivě výpověď svědka prokazuje, že obžalovaný byl v odpoledních hodinách, a to společně s poškozeným, s nímž seděl u stolu, v restauraci U [REDACTED], a to ještě v 16.30 hodin, kdy svědek vzhledem ke končící vycházce odcházel. Věrohodnost výpovědi svědka o tom, že předtím společně obžalovaný s poškozeným přišli do restaurace U [REDACTED], potvrzuje i shodná výpověď svědka H [REDACTED], který je při návratu z vycházky spolu potkal v blízkosti restaurace. V přípravném řízení svědek dovedl oproti hlavnímu líčení rovněž popsat oblečení poškozeného. Když jej viděl naposledy, měl poškozený na sobě kšiltovou čepici v barvách FC Bayern Mnichov, černou bundu, ale tím si nebyl zcela jist, a na ruce měl masivní hodinky stříbrné barvy, čímž si také nebyl zcela jist. Zavazadla si nevšiml. Byl trochu opilý a plný elánu, žádné viditelné zranění na něm nebylo patrné. Poškozený měl po svém propuštění domluvenou práci v Psychiatrické léčebně v K [REDACTED] u zedníků. Svědek neví, kde měl poškozený bydlet, ubytovny mu nějak nevycházely. Možnost, že se obžalovaný s poškozeným znali, dovozoval z toho, že do restaurace U [REDACTED] přišli všichni v jeden okamžik, popíjeli spolu a bavili se. V průběhu doby, kdy byl svědek v restauraci, si žádného konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným nevšiml. Konečně svědek vypověděl, že po psychiatrické léčebně se povídá, že ke kontejnerům chodí spát bezdomovci, ale svědek zde nikdy nikoho neviděl.

Svědka P [REDACTED] G [REDACTED], číšník restaurace U [REDACTED], vypověděl, že dne 8. února 2008 měl službu od 9.00 hodin do půlnoci s tím, že přes oběd do 14.00 hodin zde pomáhal některý z brigádníků s obědy, na základě předložené fotografie poškozeného uvedl, že dne 8. února 2008 v restauraci nejspíše nebyl a ani si nevzpomíná, zda zde byl někdy v minulosti, a na základě fotografie obžalovaného vypověděl, že se domnívá, že tuto osobu v restauraci nikdy neviděl, obžalovaného ani poškozeného neviděl ani mimo restauraci, v době mezi 14. a 18. hodinou je v restauraci klid, takže by si osoby na fotografiích nejspíše pamatoval. Tato výpověď ovšem nezpochybňuje prokázanou přítomnost obou, tj. obžalovaného i poškozeného shora uvedenými důkazy – výpověď svědka B [REDACTED] a též svědka H [REDACTED], který je viděl

k restauraci společně přicházet. Na rozdíl od těchto svědků, kteří obžalovanému a poškozenému věnovali přímou pozornost, svědek G si je mezi množstvím dalších hostů, kteří v restauraci byli v průběhu jeho směny, snadno nevybavil. Dále svědek potvrdil, že v restauraci je nabízeno také ubytování, a to pokoj bez snídaně za 350,- Kč za noc. Ze záznamů restaurace je zřejmé, že dne 8. února 2008 měl pan T objednaný nocleh. Zálžitosti ohledně ubytování však vyřizuje vedoucí restaurace, paní D.

Svědčce V D vypověděla, že v restauraci U je sice poskytováno ubytování, a to v 5 dvou- a třílůžkových pokojích, kdy noc stojí 500,- Kč bez snídaně a 550,- Kč se snídaní, ale poškozený zde v únoru 2008 ubytování objednáno neměl, ani se tu neubytoval. To svědkyně ví jednak z firemní dokumentace a jednak proto, že pokoje jsou dlouhodobě nasmlouvány různým firmám. V restauraci sice poskytují ubytování lidem přicházejícím „z ulice“, ale pouze když je volno, což se nestává příliš často. Pokud pan G ve své svědecké výpovědi uvedl opak, vysvětluje si to tím, že se jí ptal, zda u nich byli ubytováni nějakí truhláři, čímž myslel lidé, kteří jsou truhláři zaměstnání. Odpověděla, že ano, že jim vyhradili pokoj, ale že si není jistá, zda to hlásili policii. Poté pan G odešel k výsledku a vrátil se „vykulený“, protože se nejednalo o vykradené pokoje, ale o vraždu poškozeného T. K rozporu ve výpovědích svědka G a svědkyně D soud konstatuje, že tyto důkazy neprokazují jednoznačně, že poškozený měl skutečně ubytování v této restauraci zajištěno, což ovšem není podstatné za stavu, kdy jednoznačně měl možnost přespát v dílně, od níž měl klíče. Na základě předložené fotografie poškozeného svědkyně uvedla, že jej sice zná, ale neví odkud, zda ho viděla sedět na pivnici nebo vně restaurace. Obžalovaného nikdy neviděla. Dne 8. února 2008 byla nemocná, a v restauraci U ani v jejím okolí se proto jistě nepohybovala.

Svědčce J K vypověděla, že dne 8. února 2008 šla po 15. hodině domů z práce a viděla ani ne 10 metrů před vchodem do restaurace U obžalovaného, který ji oslovil (proto si jej zapamatovala) a řekl něco v tom smyslu, že jde domů a že asi někde v okolí bydlí. Bylo jí to velmi nepříjemné a snažila se mu vyhnout. V uvedené době byl v těchto místech velký pohyb, takže neví, zda zde byl obžalovaný sám nebo s někým. Rovněž není schopna uvést, do čeho byl oblečen a zda měl u sebe nějaká zavazadla. Nevšimla si však nikoho, koho by znala. Obžalovaného zná z psychiatrické léčebny a ví o něm, že na vycházkách má tendenci oslovovat všechny známé lidi. Poškozeného znala, ale dne 8. února 2008 jej před restaurací neviděla.

Další svědci byli vyslechnuti také k osobě poškozeného či obžalovaného a okolnosti, zda se oba mohli v psychiatrické léčebně potkat a znát se. Svědek B B, pacient Psychiatrické léčebny v K umístěný na stejném oddělení jako poškozený, se kterým po celou dobu obýval společně jeden

pokoj, rovněž potvrdil, že opakovaně viděl, jak se v areálu psychiatrické léčebny baví spolu obžalovaný s poškozeným. Poškozeného popsal jako pracovitého člověka, který se rád chlubil a neměl příliš kamarádů, měl v psychiatrické léčebně děvče z oddělení č. ■. Dále z výpovědi svědka soud zjistil, že před více než 6 měsíci obžalovanému prodal za 1.050,- Kč na značné naléhání hodinky zn. Casio z bílého kovu s červeným ciferníkem. Koupil je v Kolíně u staršího hodináře asi dne 25. 5. 2006. Poškozenému společně s hodinkami dal i paragon a záruční list. Domnívá se, že poškozený je stále nosil. Potvrdil rovněž, že nosil řetízky na krku, a to slabší a širší. Svědek ovšem viděl poškozeného naposledy dne 7. února, kdy odjel na sociální volno, nebyl v psychiatrické léčebně v době, kdy byl poškozený propuštěn. Svědek u něj také vídal větší peněženku se zdrhovadlem v horní části, ale již si nevzpomíná na její barvu a neví, co v ní poškozený nosil. Popsanou peněženku, kterou mu dne 9. února 2008 policisté předložili, bezpečně poznal jako peněženku poškozeného. Dále mu policisté ukázali další peněženku, tu ale svědek nepoznal. Svědek se také vyjadřoval k osobě obžalovaného, kterého však zná pouze od vidění. Letos v zimě jej obtěžoval. Ptal se jej, zda dostává injekce, zda má peníze a jestli by s ním nešel na pivo. Poprvé mu na otázky neodpovídal, podruhé mu vynadal, ať se do jeho věci neplete, a od té doby jej obžalovaný pouze zdraví. Co se týče ubytování poškozeného po jeho propuštění z psychiatrické léčebny, měl dle informací, které měl svědek k dispozici, jít spát do nějaké místnosti v areálu psychiatrické léčebny, kterou mu nechal na jednu noc zednický mistr, a poté se měl přestěhovat na ubytovnu. V úterý 5. února 2008 svědek a jeho družka M■■■■ Z■■■■ slyšeli, jak si poškozený domlouvá ubytovnu vedle areálu psychiatrické léčebny, kam měl přijít již v pátek 8. února 2008. Svědek potvrdil, že se stávalo, že někteří pacienti, kteří mohli chodit ven, nakupovali těm, co vycházky neměli povolené, rovněž sám těchto služeb využíval a nechával nějaké peníze od cesty. Neví o tom, že by někdo přespával v okolí kontejnerů na odpadky.

Svědka J■■ N■■■■ vypověděl, že poškozený neměl mnoho přátel, měl zvláštní povahu, někdy moc mluvil. V psychiatrické léčebně měl partnerku Janu, se kterou se vídali v době vycházek. Poškozeného viděl naposledy dne 8. února 2008 okolo 12.00 hodin při jeho propuštění z psychiatrické léčebny. Svědek nevěděl, co měl poškozený ten den na sobě, a uvedl, že obvykle nosil rifle modré barvy, černou bundu s chlupatým límcem a kšiltovou čepici. Nevšiml si, zda měl nějaké šperky, ani že by je nosil v psychiatrické léčebně. Co se týče finanční situace poškozeného, rád se chlubil tím, že má peníze. Při svém propuštění měl obdržet 30.000,- Kč. Pobíral nějaký důchod a v psychiatrické léčebně si dále přivydělával rozvozem stravy. Po svém propuštění měl pracovat jako zedník v psychiatrické léčebně. Sháněl si ubytování, od soboty měl domluvené ubytování v M■■■■ v pátek 8. února 2008 měl přespát v restauraci U■■■■. Dne 8. února 2008 ve večerních hodinách viděl oheň v prostoru kontejnerů na odpadky pouze z povzdálí. Měl na požádání zdravotní sestry hlídat vchod, aby nikdo v době hašení ohně neutekl. Dále svědek vypověděl, že v místě, kde došlo k požáru, byly v minulosti uskladněny staré papíry,

ve kterých přespával muž jménem J[REDACTED]. Ví o tom z doslechu od ostatních pacientů. Kartony zde však již nejsou a svědek neví, kdy a kým byly odvezeny. Přímou v kontejnerech však nespál nikdo. Svědek se dále vyjádřil k osobě obžalovaného, kterého zná pouze od vidění. Nikdy s ním však nemluvil a neví o tom, že by se s ním bavil poškozený, rozhodně to však nelze vyloučit, protože poškozený byl velmi upovídaný. Dále svědek vypověděl, že je běžné, že si pacienti mezi sebou prodávají věci. Potvrdil také, že poškozený koupil hodinky zn. Casio od B[REDACTED] B[REDACTED].

K osobě obžalovaného a k jeho pobytu na oddělení [REDACTED] byl v přípravném řízení i v hlavním líčení vyslechnut svědek MUDr. J[REDACTED] B[REDACTED], primář oddělení [REDACTED] Psychiatrické léčebny v K[REDACTED]. Obžalovaný byl jeho pacientem a při svém nástupu do funkce primáře o něm z dokumentace zjistil, že se jedná o agresivní osobu. Osobně se však setkal pouze s jeho explozivitou, fyzickou agresí u něj nepozoroval. Měl spory s personálem i s pacienty. Na podzim 2007 měl zbít pacienta z jiného oddělení a vzít mu peníze, jednání však nebylo prokázáno. V případě obžalovaného se jedná o primitivní osobnost, někdy mluvil nesouvisle a měl zvláštní chování. Byla u něj zjištěna lehká mentální retardace, avšak vždy se choval účelně a věděl, co dělá. Je pro něj typické, že pokud něco provede, zveličuje své postižení, dělá, že si nic nepamatuje a ničemu nerozumí. Když nechce, nedá se s ním navázat kontakt. S ohledem na jeho potenciální nebezpečnost byl povinen hlásit se na oddělení, měl omezenou dobu vycházek a neměl chodit mimo areál psychiatrické léčebny. U obžalovaného se sice jedná o poruchu, která se nedá léčit, ale byla snaha prostřednictvím psychofarmak utlumit jeho explozivitou případně agresivitou. V minulosti mu byla podávána neuroleptika, ale objevily se u něj tzv. extrapyramidové vedlejší příznaky spočívající ve ztuhlosti a třesu nebo stazích svalů a mimovolných pohybech končetin, poruchách polykání. Svědek mu tedy nasadil antiepileptika, po kterých se obžalovaný choval podobně, i když mu takové vedlejší příznaky nemohly způsobit. Mohlo jít o účelové jednání nebo o primitivně hysterickou reakci ze strachu z léků. Pohotovostní lékař mu léky vysadil. Obžalovaný tvrdil, že mu léky nedělají dobře, že je schopen užívat pouze paralen. Vzhledem k tomu, že léky vždy odmítal a tyto neexistují v injekční formě, nebylo možné v jejich užívání pokračovat. Obžalovanému bylo uloženo ochranné psychiatrické léčení v ústavní formě a vzhledem k jeho potenciální agresivitě a také neexistenci sociálního zázemí nebylo možné podat návrh na přeměnu ochranného ústavního léčení na léčení v ambulantní formě. Z výpovědi svědka – ošetřujícího lékaře vyplývá, že u obžalovaného jde o explozivitou, agresivitou, sklony k hysterickým reakcím, k čemuž není ve spojení s nízkým intelektem přítomna racionální korekce jednání, proto při dekompenzaci intelekt obžalovaného netlumí zmíněné projevy a jeho ovládací schopnosti jsou potenciálně sníženy. Svou roli v jednání obžalovaného by mohl sehrát také alkohol. Poškozeného svědek neznal, je podle něj možné pravděpodobné, že se s obžalovaným znali, když v rámci pracovní terapie chodil obžalovaný po celém areálu psychiatrické léčebny. Pracoval v zahradnictví, a to každý všední den od 9.00 do 11.00 hodin a odpoledne od 13.00

do 15.00 hodin. Poté se měl hlásit na oddělení a mohl jít na vycházku do 16.00 hodin. Stávalo se, že se před vycházkou opomněl u personálu ohlásit nebo se vrátil z vycházky pozdě. Dne 8. února 2008 se obžalovaný před vycházkou nepřišel personálu ohlásit a nevrátil se ani v 16.00 hodin, což bylo kolem 17.00 hodin nahlášeno policii. Na základě hlášení o jeho útěku byl zadržen a dne 9. února 2008 vrácen zpět na oddělení. Svědek také potvrdil, že je běžnou praxí, že si pacienti mezi sebou nakupují, ale vzhledem k tomu, že jsou na oddělení spolehlivější osoby, pochybuje svědek o tom, že by obžalovanému někdo svěřil hotovost na nákup. Nepovažuje za možné, že by obžalovaný nakupoval také pacientům z jiných oddělení, protože se s nimi mohl setkat pouze vně oddělení, tedy v době vycházek, kdy si své nákupy mohou obstarat sami. Pacienti mezi sebou rovněž obchodují s movitými věcmi, především mobilními telefony. Dále svědek vypověděl, že je možné, že by mohl někdo u odpadových nádob přespát. V areálu psychiatrické léčebny se pohybují bezdomovci nebo bývalí pacienti, kteří nemají kam jít, nikoho ale u odpadových kontejnerů přespát neviděl, ani o tom neslyšel.

Ze znaleckého posudku a výpovědi znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a odvětví klinické psychologie, bylo zjištěno, že obžalovaný neumožnil znalcům standardní vyšetření – odmítl s nimi spolupracovat, nechtěl s nimi mluvit, uváděl, že je nemocný, že se bojí. I přes opětovný pokus se s obžalovaným nepodařilo navázat kontakt. Za takových okolností je obvykle nutné nařídit pozorování ve zdravotnickém ústavu, ovšem v tomto konkrétním případě znalci měli k dispozici chorobopis obžalovaného z Psychiatrické léčebny v K██████████, který je fakticky 12letým pozorováním duševního stavu obžalovaného ve zdravotnickém ústavu, a několik vypracovaných znaleckých posudků. Oproti zákonem povolené 2 měsíční, s případným prodloužením maximálně 3 měsíční době umístění obžalovaného ve zdravotnickém zařízení za účelem pozorování a vypracování znaleckého posudku jsou dostupné podklady sestávající z dlouhodobě vedeného chorobopisu a několika vypracovaných znaleckých posudků pro zpracování posudku dle názoru znalců zcela dostatečné. Mezi dostupnými znaleckými posudky zabývajícími se duševním stavem obžalovaného považují znalci za nejvýznamnější znalecký posudek doc. MUDr. Jiřího Berana, CSc., ze dne 14. ledna 2008, tedy 3 týdny před spácháním trestného činu, vypracovaný z důvodu žádosti obžalovaného o částečné navrácení způsobilosti k právním úkonům. Vzhledem k uvedené okolnosti byl obžalovaný v průběhu vyšetření motivován podat co nejlepší výkon a se znalcem dle svých možností plně spolupracoval a ochotně odpovídal na položené otázky. Odmítání komunikovat v průběhu přípravného řízení a v řízení před soudem je dle znalců strategií obžalovaného, který má tendenci předstírat hlubokou mentální retardaci a uvádět, že si nic nepamatuje a nic neví. Na základě studia dostupné dokumentace tak lze dle znalců spolehlivě uzavřít, že obžalovaný R██████ není postižen jinými psychickými poruchami než poruchou osobnosti (dissociální, impulzivní), se značným podílem výchovného a citového zanedbání, a lehkou mentální retardací. Schopnosti rozpoznávací obžalovaného byly plně zachovány a

schopnosti ovládací mírně sníženy v důsledku poruchy osobnosti a mentální retardace. Znalci ve znaleckém posudku a dále ve výpovědi u hlavního líčení vysvětlili, že pro závěr o míře porušení intelektových schopností obžalovaného je zásadní, jakých úkonů byl obžalovaný schopen, jak je to zaznamenáno ve znaleckém posudku doc. MUDr. Jiřího Berana, CSc, (obžalovaný ochotně odpovídal na otázky, byl mu znám důvod vyšetření, chtěl dosáhnout způsobilost k hospodaření s penězi, uvedl znalci svou anamnézu, sdělil, že neumí číst a psát mimo svého jména, počítat jen do 5, byl hovorný). Pokud doc. Beran dospěl k závěru o středně těžké mentální retardaci, jde o odhad, neboť nebylo IQ změřeno, navíc středně těžká mentální retardace představuje IQ v rozmezí 35-50 a testy na měření IQ nižší než 50 ani nejsou. Jednoznačně znalci vyloučili těžkou mentální retardaci, která je definována IQ pod 35. Vysvětlili dále, že ani v případě, že by šlo o středně těžkou mentální retardaci, nebyly by závěry o snížení ovládacích schopností ve vztahu ke konkrétnímu jednání, které je obžalovaného kladeno za vinu, jiné, neboť pro závěry v tomto směru je zásadní opakovaně zjišťovaná dobrá sociální kompetence obžalovaného (viz znalecký posudek prof. Rabocha a Dr. Netíka, poznatky o jeho chování v léčebně, včetně výpovědi obžalovaného o tom, že chodil nakupovat pacientům). Osobnost obžalovaného je dissociální, emočně nestabilní, explozivní, nezdrženlivá, anetická a egocentrická. Hodnotová orientace je jednoduchá, materiální a zaměřená na uspokojení primitivních pudů. Z definice dissociální a impulzivní poruchy osobnosti a mentální retardace plyne zvýšená agresivita. Agrese je u obžalovaného prostředkem k uspokojování potřeb a tolerance k uvolnění agrese je nízká. Skutek, který je předmětem trestního řízení, zapadá do životních postojů obžalovaného, jeho anetičnosti, snaze za každou cenu uspokojit své potřeby bez ohledu na druhé, zcela egocentricky a bezohledně. Na stresové situace reaguje obžalovaný zejména agresí, somatizacemi, účelovými psychopatickými reakcemi, částečně podvědomými, včetně simulace duševní poruchy. Psychologické obranné mechanismy jsou nezralé a patří mezi ně zejména agrese, racionalizace, popření a regrese (simulace). Motivací k protiprávnímu jednání byl pravděpodobně majetkový zisk a odpovídala impulzivní a primitivní osobnosti obžalovaného. Dle znalce sexuologa nebyla motivace pyrofilní. Obžalovaný dle závěrů znalců netrpí sexuální deviací, jeho sexuální preference jsou konvenční a zaměřené na osoby přiměřeného věku a agrese není u obžalovaného výlučně preferovanou sexuální aktivitou. Pyrofilie či pyromanie u něj nebyla zjištěna. Znalec – sexuolog dále vysvětlil, že pyrofilie jako sexuální deviace by byla celoživotní záležitostí, která by se projevila při sexuologických vyšetřeních. Nelze však zcela vyloučit možnost, že by se sexuální deviace nezobrazila, protože vyšetření prokazuje deviaci pouze s určitou mírou pravděpodobnosti. I v případě, že by byla sexuální deviace shledána, nemělo by to velký forenzní význam – rozpoznávací schopnosti by touto skutečností dotčeny nebyly a ovládací schopnosti by tím byly sníženy, ale nebyly by vymizelé. K takovému závěru však znalci dospěli již v důsledku poruchy osobnosti a mentální retardace. V rámci dokumentace z psychiatrické léčebny měli znalci k dispozici i znalecký posudek z roku 1993, kdy byl obžalovaný stíhán pro 2 skutky spočívající

v oloupení pacienta psychiatrické léčebny a dále pro skutek spočívající v tom, že donutil k souloži mentálně postiženou pacientku. Znalkyně zjistily poruchu osobnosti, imbecilitu a patologickou sexuální agresi a na základě závěrů o vymizelých ovládacích schopnostech bylo řízení o všech trestných činech zastaveno. K tomu znalci poukázali jednak na to, že ovládací a rozpoznávací schopnosti byly hodnoceny obecně, nikoliv ve vztahu k jednotlivým trestným činům, a sexuální deviace byla následně dalšími znaleckými posudky vyloučena. I poté, kdy se u hlavního líčení znalci seznámili také se skutečností, že v případě skutku, jehož se měl obžalovaný dopustit v roce 1989 tím, že násilím donutil k souloži ženu nar. v roce [REDAKCE], bylo řízení zastaveno poté, kdy znalci – psychiatři dospěli k závěru, že obžalovaný trpěl duševní poruchou – oligofrenií v pásmu imbecility, v jejímž důsledku byly vymizelé jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti (viz usnesení o zastavení trestního stíhání), setrvali na svých závěrech. Vzhledem k dosavadnímu neúspěšnému působení ochranných opatření na osobu obžalovaného s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a ke skutečnosti, že uložené ochranné léčení ústavní dosud nevedlo k vyléčení obžalovaného, ale ani k dostatečné ochraně společnosti, znalci jeho opětovné uložení nenavrhli. S ohledem na všechny uvedené okolnosti považují znalci prognózu resocializace obžalovaného za krajně nepříznivou a jeho pobyt na svobodě nebezpečný zdraví a majetku spoluobčanů, s ohledem na vysokou pravděpodobnost, že se dopustí obdobného jednání. V případě, že by to bylo v době rozhodování již možné, navrhuje obžalovanému uložit zabezpečovací detenci. Umístěním obžalovaného v psychiatrické léčebně nelze na požadované úrovni zajistit ochranu společnosti. Soud neshledal žádné okolnosti, které by závěry znalců psychiatra, sexuologa a klinického psychologa zpochybňovaly. Nelze než přisvědčit tomu, že vzhledem k postoji obžalovaného, který opakovaně v průběhu trestního řízení projevoval, kdy odmítal komunikovat, odmítal vyšetření, nelze reálně očekávat efekt případného pozorování v ústavu, když na druhé straně měli znalci k dispozici rozsáhlé podklady – znalecké posudky a bohatou zdravotní dokumentaci podchycující mnohaletou hospitalizaci obžalovaného v psychiatrické léčebně, což vše podrobně dokumentovalo jeho stav a projevy, na jejichž základě mohli znalci činit spolehlivé závěry o hloubce postižení jeho mentálních schopností a dalších okolnostech ovlivňujících rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného ve vztahu k jednání, které je mu kladeno za vinu. Znalci vysvětlili, z čeho vycházeli, na jakém základě a jakým způsobem dospěli ke svým závěrům, které soud hodnotí jako logické, bez vnitřních rozporů, věrohodné.

Z hlášení o útěku a následujících úkonů policie bylo zjištěno, že útek obžalovaného byl oznámen v 17.00 hodin. Na základě pátrání byl policií zadržen téhož dne, tj. 8. 2. 2008 ve 21.30 hodin v M [REDAKCE]. Dále ze záznamů psychiatrické léčebny bylo zjištěno, že 9. 2. 2008 v 5.20 hodin byl přivezen policií do psychiatrické léčebny již bez věcí, které měl u sebe a vydal je dle protokolu o vydání ze dne 9. 2. 2008 v 03.30 hodin – viz též fotodokumentace – jde o delší tmavě modrou bundu, montérkovou blůzu, montérkové kalhoty, svetr, tj. oděv

odpovídající oblečení postavy, kterou svědkyně pozorovaly u hořícího kontejneru (oblečení včetně celkové postavy obžalovaného je velmi dobře patrné z připojené fotodokumentace), a dále vydal černou zimní bundu s potiskem s límečkem z umělé ovčí vlny, odpovídající bundě, kterou měl dle svědků na sobě poškozený, resp. kterou nosíval, přičemž z nálezů těla poškozeného vyplývá, že svrchní oděv – bundu, kabát – na sobě neměl. Dále soud zjistil z uvedeného protokolu, že v 03.00 hodin dne 9. 2. 2008 měl obžalovaný u sebe hnědou peněženku z imitace koženky se světlehnědým prošíváním s hotovostí 23.550,- Kč v papírových bankovkách (převážně nominální hodnoty „1000“ Kč – viz fotodokumentace a výpověď svědkyně M[REDACTED] o hotovosti, kterou mu vydala) a dále s dokladem o výplatě důchodu z 6. 2. 2008 ve výši 6.464,- Kč na jméno poškozeného, další peněženku – látkovou kapsu Reebok s 1 bankovkou 50,- Kč a mincemi, náramkové hodinky značky Casio s černým ciferníkem a kovovým řemínkem z bílého kovu, řetízek z bílého kovu o délce 49,5 cm, svazek klíčů a 2 propisky.

Z dokumentace psychiatrické léčebny dále soud zjistil, že po vyšetření 9. 2. 2008 ve 12.15 hodin byl předán policii k prevozu do cely předběžného zadržení, předtím byla otevřena osobní skříňka obžalovaného za asistence policie a bylo v ní nalezeno 15.632,- Kč, 2 mobilní telefony NOKIA a 2 peněženky. Mobilní telefony a peněženky zachycuje protokol o zadržení osoby podezřelé ze dne 9. 2. 2008, 13.00 hodin, kdy měl u sebe obžalovaný také celkem 16.732,- Kč, což odpovídá výpovědi svědkyně Ř[REDACTED] o tom, že dle informace z Věznice Liberec měl obžalovaný tuto částku u sebe při příjezdu do věznice.

Svědkyně Ř[REDACTED], pracovnice Městského úřadu v K[REDACTED], opatrovníka obžalovaného (viz usnesení OS Teplice, sp. zn. 15 P 180/2001), která jako referentka správního odboru spravovala majetek obžalovaného a v běžných záležitostech jej zastupovala, dále vypověděla, že celkem obžalovaného viděla čtyřikrát, a to když se obžalovaný vrátil z výkonu trestu odnětí svobody do Psychiatrické léčebny v K[REDACTED], kde vykonával uložené ochranné léčení, aby věděl, kdo mu obhospodařuje majetek. Dále jej náhodně potkala na nádvoří psychiatrické léčebny, kde ji žádal, aby mu zajistila bydlení, protože jinak mu nemůže být ukončeno ochranné léčení. Jednou za ní přišel na Městský úřad v K[REDACTED], aby mu dala nějaké peníze. Naposledy jej viděla u jeho výslechu v přípravném řízení v této trestní věci. Obžalovanému byl přiznán invalidní důchod ve výši 8.953,- Kč měsíčně. S touto částkou disponuje svědkyně, část ukládá na účet vedený u České spořitelny, a.s., kde má již uloženo 160.000,- Kč, na městském úřadu má v hotovosti cca 50.000,- Kč. Na základě trvalého příkazu bylo obžalovanému do psychiatrické léčebny měsíčně vypláceno 3.500,- Kč, což obhospodařuje sociální pracovnice a dává obžalovanému peníze postupně a po částech. Obžalovaný mnoho neutrácí, je spokojený, když z výpisů z banky, které mu jednou za 3 měsíce posílá, vidí, jak mu peníze na účtu přibývají. Nevylučuje, že peníze, které měl v době zadržení u sebe, si našetřil ze zasílaných peněz, mohl mít i další zdroj příjmu. Po vzetí obžalovaného do

vazby svědkyně v psychiatrické léčebně převzala částku 19.500,- Kč, kterou měl ve skřínce v zásuvce., přičemž mělo jít o další finanční prostředky nad rámec těch, které měl u sebe dne 9. 2. 2008 ve 13 hodin a při příjezdu do věznice. Jde tedy zároveň o další finanční prostředky vedle částky 23.550,- Kč, která u něj byla zajištěna. Důkazy tak potvrzují obhajobu obžalovaného, že měl srovnatelnou částku našetřenou, ale zároveň také, že šlo o jiné finanční prostředky. Dále svědkyně vypověděla, že se k ní obžalovaný choval vždy slušně a byl klidný. Žádal o alespoň částečné navrácení způsobilosti k právním úkonům, čemuž bylo Okresním soudem v Mladé Boleslavi vyhověno. V současné době může nakládat s částkou 500,- Kč týdně (viz též protokol o jednání OS Mladá Boleslav ze dne 28. 2. 2008, sp. zn. 13 P a Nc 30/2008). Rozhodnutí soudů rovněž dokládají jeho zbavení způsobilosti k právním úkonům v roce 1984 a změny v osobách opatrovníka.

Odborné vyjádření z oboru kriminalistická biologie a genetická expertíza prokazuje nález četných krevních stop a otěrů na černé zimní bundě s límcem z umělé kožešiny a aplikacemi, kterou měl obžalovaný u sebe v době zadržení (viz důkazy shora), a to na levé přednici a manžetě levého rukávu, přičemž byl v těchto stopách prokázán DNA profil shodný s DNA profilem stanoveným z kontrolního vzorku poškozeného. Krev byla rovněž prokázána na modré bundě a montérkových kalhotách, které měl na sobě obžalovaný (viz důkazy shora). Na modré bundě šlo o drobné červenohnědé otěry na manžetách, levém lokti a pravém rameni, přičemž prokázána byla v těchto stopách rovněž DNA shodného profilu s kontrolním vzorkem poškozeného. Totéž se týká krevních stop v oblasti krku na montérkových kalhotách, kdy byla rovněž prokázána DNA shodného profilu s kontrolním vzorkem poškozeného. Krev byla prokázána rovněž v červenohnědých skvrnách v oblasti břicha na montérkové bundě, stanoven byl neúplný smíšený profil DNA, který nebyl vhodný k dalšímu zkoumání. Krev byla zjištěna též na levé pracovní rukavici, stanoven byl smíšený profil DNA, majoritní složka byla shodová s kontrolním vzorkem obžalovaného, minoritní složka nebyla vhodná k porovnání. Krevní stopy byly prokázány rovněž na zajištěných 2 ks bankovkách o nominální hodnotě 1.000,- Kč (E 37990847, E 88305860), které měl s dalšími penězi obžalovaný u sebe a které vydal (viz shora), přičemž na 1 bankovce byl stanoven neúplný smíšený profil DNA polymorfizmů, který nebyl vhodný k porovnání, na 2. bankovce byla prokázána přítomnost DNA shodného profilu s kontrolním vzorkem poškozeného. Stejně tak byla zjištěna krev na bankovce nominální hodnoty 50,- Kč (E 54057291), kterou měl u sebe v době zadržení a vydal obžalovaný, přičemž v této stopě byl stanoven smíšený DNA profil s majoritní přítomností DNA profilu poškozeného (minoritní složka nebyla k porovnání vhodná). Konečně na náramkových hodinkách CASIO byly zjištěny červenohnědé otěry na lící straně náramku, prokázána byla přítomnost krve a DNA shodného profilu s kontrolním vzorkem poškozeného. Na dalším vzorku stěru z červenohnědých skvrn (zajištěn a předán policii) z hodinek byl stanoven smíšený DNA profil odpovídající minimálně 2 osobám s majoritní složkou DNA profilu shodného s kontrolním vzorkem poškozeného (minoritní složka nebyla

vhodná k porovnání). Konečně ze vzorku zajištěného plošným stěrem hodinek byl stanoven smíšený profil DNA odpovídající minimálně 2 osobám, přičemž majoritní složka byla shodná s kontrolním vzorkem obžalovaného (minoritní nebyla vhodná k porovnání). Ve vzorcích nehtů obžalovaného a poškozeného byla vždy zjištěna DNA shodná s danou osobou, o jejíž vzorek šlo, nikoliv též osoby druhé. Na řetízku a útržku složenky nebyl zjištěn materiál vhodný ke zkoumání v odvětví sérologie, na stěru z řetízku byl stanoven neúplný smíšený profil DNA stejně jako na útržku složenky, v obou případech nevhodný k dalšímu porovnání. Na svetru nebyly nalezeny relevantní biologické stopy. Dle odborného vyjádření pravděpodobnost každé jednotlivé výše uvedené shody mnohonásobně překračuje hranici stanovenou jako limit individuální identifikace.

Z dalšího odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, vyplývá, že ohledáním dokladu o výplatě invalidního důchodu č. [REDAKCE] ze dne 6. února 2008 znějícího na jméno V [REDAKCE] T [REDAKCE], který byl nalezen v hnědé peněženke vydané policii jako věci důležité pro trestní řízení, byla zajištěna jedna daktyloskopická stopa vhodná k dalšímu zkoumání. Jejím porovnáním s otisky poškozeného a obžalovaného však vzájemná shoda zjištěna nebyla.

Skutečnosti týkající se trestní minulosti obžalovaného byly zjištěny z obsahu připojených spisů.

Po zhodnocení provedených důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech dospěl soud k závěru, že jednoznačně a spolehlivě prokazují výše uvedený skutkový děj.

Z provedených důkazů jednak jednoznačně vyplývá, že se obžalovaný s poškozeným znal, opakovaně byli spolu viděni, opakovaně spolu seděli v restauraci a povídali si, což také zapadá do způsobu chování obžalovaného, který měl, jako vyplývá z výpovědi svědků (K [REDAKCE], B [REDAKCE]), ve zvyku navazovat komunikaci, resp. až obtěžovat. Jak již bylo uvedeno shora, soud neshledal pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka H [REDAKCE], že spolu obžalovaný a poškozený šli do restaurace U [REDAKCE], stejně tak nevzbuzuje pochybnosti výpověď svědka B [REDAKCE] prokazující, že u stolu delší dobu seděli, a to ještě po 16 hodině. Za stavu, kdy vyplývá z mnoha výpovědí, že se poškozený chlubil s penězi, každý z vyslýchaných pacientů měl přitom představu o tom, kolik peněz měl poškozený při propuštění u sebe, v zásadě odpovídající skutečnosti, vede k logickému závěru, že od poškozeného získal tyto informace i obžalovaný. Nelze přehlédnout, že už cca od 15 hodin se obžalovaný pohyboval kolem restaurace U [REDAKCE] (viz výpověď svědkyně K [REDAKCE]), do které nakonec společně s poškozeným také přišel, jakož i vztah obžalovaného k penězům (i když neutrácel, s potěšením peníze vlastnil). Významné jsou také důkazy prokazující, že obžalovaný je osobností dissociální, emočně nestabilní, explozivní, nezdrženlivou, egocentrickou, s jednoduchou hodnotovou

orientací, materiální a zaměřenou na uspokojení primitivních pudů, agrese je u něj prostředkem k uspokojování potřeb, skutek tak zapadá do jeho životních postojů a způsobu uspokojování potřeb. Provedené důkazy jednoznačně prokazují nález těla poškozeného v kontejneru, příčinu jeho úmrtí, jakož i další zranění na těle poškozeného. Žádné pochybnosti soud neshledal o věrohodnosti důkazů prokazujících okolnosti vzniku a rozšíření požáru kontejneru, kdy bylo vyloučeno samovznícení nebo vznik v důsledku nedbalosti nebo neopatrnosti, naopak oheň byl záměrně za použití odpadu, který byl na místě k dispozici, založen. Spolehlivě byla rovněž prokázána přítomnost obžalovaného u kontejneru krátce po založení požáru, kdy svědkyně viděly ještě malý oheň pod kontejnerem. I když jej svědkyně přímo nepoznaly, obžalovanému jednoznačně odpovídá postava i oblečení, v němž byl zadržen. Na místě nebyl nikdo jiný, obžalovaný se přitom choval nikoliv jako náhodný, nezaujatý pozorovatel, zejména též bránil převrácení kontejneru tím, že k němu přistrčil další, což jednoznačně svědčí pro závěr, že to byl on, kdo oheň založil. Zásadní je, že na oblečení obžalovaného – na bundě a na montérkových kalhotách v oblasti kolen byla prokázána krev poškozeného. Jednoznačné závěry rovněž vyplývají z toho, že u obžalovaného byla nalezena černá bunda s límcem z umělé kožešiny, kterou, jak prokazují výpovědi svědků, nosil poškozený a také ji měl na sobě v den propuštění. Tuto bundu poznali svědkové, kteří s ním byli v bližším kontaktu, tzn. zejména svědkové z psychiatrické léčebny, přičemž kromě barvy je charakteristickým znakem materiálem a barvou se odlišující límec, přičemž také na této bundě byla krev poškozeného. Naopak nalezeno bylo tělo poškozeného bez bundy. Důkazy rovněž jednoznačně prokazují, že u obžalovaného byly nalezeny hodinky poškozeného, přičemž prokázány byly na těchto hodinkách stopy DNA obžalovaného i poškozeného. Pokud jde o peníze, které měl obžalovaný v době zadržení, tj. 23.550,- Kč, prokazuje nález na 1 bankovce nominální hodnoty 1.000 Kč přítomnost DNA poškozeného, a na bankovce nominální hodnoty 50,- Kč ve smíšeném DNA profilu majoritní přítomnost profilu DNA poškozeného, což v logické návaznosti na důkazy prokazující, že poškozený měl nejméně uvedené finanční prostředky po svém propuštění u sebe, naopak obžalovaný větší finanční prostředky sice měl, ovšem uložené v psychiatrické léčebně, vede k závěru, že celá uvedená finanční částka, kterou měl v bankovkách obžalovaný, když byl zadržen, představovala peníze, které kritického dne měl u sebe poškozený. Pochybnost také nevzbuzuje nález dokladu o vyplacení důchodu poškozenému dne 6. 2. 2008 u obžalovaného, což také vyvrací obhajobu obžalovaného o době nálezu peněženky s uvedeným dokladem. Nic nenasvědčuje možnosti, že by tento doklad obžalovanému někdo podstrčil, naopak tento nález koresponduje s dalšími shora uvedenými důkazy týkajícími se nálezu věci poškozeného u obžalovaného a zajištěných stop. Navíc rovněž obžalovaný měl u sebe klíče od dílny, které dostal od svědka B. [REDAKCE] poškozený.

Svědecké výpovědi prokazují, že poškozený byl po propuštění z psychiatrické léčebny do odpoledních hodin v dobrém zdravotním stavu, nebyl nijak silně opilý

(aby například padal), neměl na sobě žádná viditelná zranění. Nález krve poškozeného na jeho věcech a na oblečení obžalovaného a stav věcí poškozeného zajištěných u obžalovaného jasně prokazuje, že byl obžalovaným napaden předtím, než se dostal do kontejneru, a předtím se obžalovaný také násilím zmocnil jeho věcí a poškozeného zbaveného i části oblečení přesně nezjištěným způsobem dopravil do kontejneru, prokázána byla reálná možnost, aby k tomu postačila aktivita jedné osoby. Úvahy o tom, že poškozený bezvládně ležel na zemi, což by vylučovalo možnost, že by jej obžalovaný sám dopravil do kontejneru, jsou zcela hypotetické, ničím konkrétním nepodložené, zatímco stopy jasně prokazují, že poškozený byl napaden obžalovaným, a také to byl obžalovaný, kdo se zmocnil jeho věci, nic nenasvědčuje přítomnosti další osoby na místě v době napadení, žádné konkrétní okolnosti nenasvědčují tomu, že by se na útoku na poškozeného jakkoli podílel 3. muž, v jehož společnosti byli obžalovaný s poškozeným v odpoledních hodinách. Vyloučena rovněž byla možnost, že by se poškozený do kontejneru dostal z vlastní vůle – v každém případě měl možnost přespát v dílně, od níž měl klíče, poznatky o jeho osobě rozhodně nenasvědčují možnosti, že by dal přednost přespání v kontejneru, byl jen pod mírným vlivem alkoholu, tzn. nebyl opilý natolik, aby se choval neadekvátně.

Jak již bylo uvedeno shora, hodnotil soud jako věrohodný znalecký posudek znalců z oboru psychiatrie, sexuologie a klinické psychologie, znalecký posudek objasnil duševní stav obžalovaného i motivaci jeho jednání. Pochybnosti nevzbuzuje závěr, že není postižen duševní chorobou, přítomna u něj je porucha osobnosti a lehká mentální retardace. Stejně tak pochybnosti nevzbuzuje závěr, že motivace jednání obžalovaného nebyla sexuálně deviantní v důsledku pyrofilie nebo pyromanie, přes vysvětlení znalců, kteří vycházeli z předchozích vyšetření obžalovaného v rámci v minulosti provedeného znaleckého dokazování, že nelze zcela vyloučit, že by se uvedené poruchy při vyšetření nezobrazily, neboť vyšetření prokazuje deviaci pouze s určitou mírou pravděpodobnosti. Jak již bylo řečeno, použití násilí k naplnění záměru získat věci poškozeného, plně odpovídá osobnosti obžalovaného, jeho anetičnosti, snaze za každou cenu zcela bezohledně uspokojit své potřeby. Rozsah a kvalita podkladů, z nichž znalci vycházeli, umožnily činit věrohodné závěry, i vzhledem k postojům obžalovaného ani nelze očekávat, že by jeho pozorování v ústavu přineslo další relevantní poznatky. Další dokazování soud proto považoval za nadbytečné a proto návrhy obhajoby v tomto směru zamítl.

Jednání obžalovaného tak soud kvalifikoval jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b), h) tr. zákona, který obžalovaný spáchal jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zákona. Trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b), h) tr. zákona se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí, tento čin spáchá zvlášť trýznivým způsobem a v úmyslu získat majetkový prospěch. Obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu tím, že v úmyslu zmocnit se finanční hotovosti a věcí poškozeného jej fyzicky napadl, zmocnil se jeho

bundy a dalších věcí – peněženky s hotovostí nejméně 23.550,- Kč, náramkových hodinek zn. Casio, stříbrného řetízku a poškozeného, přesně nezjištěným způsobem dopravil do plastového kontejneru na odpadky, uzavřel víko kontejneru a pomocí různých odpadků, které shromáždil pod kontejnerem, jej zapálil, a poškozený, který se nemohl dostat z uzavřeného kontejneru, kdy obžalovaný navíc obestavením dalšími kontejnery bránil převrácení kontejneru, se v důsledku pohybu poškozeného uvnitř začal kymáčet, v důsledku udušení kouřovými plyny v kontejneru zemřel a působením ohně dále utrpěl popáleniny II. až IV. stupně na 80% povrchu těla a také další poranění, a to nejméně tupá poranění jako tržnězhmožděnou ránu čela s krevním výronem v měkkých pokrývkách lebních, krevní výron v okolí levého velkého rohu jazyky a horního rohu chrupavky štítné, krevní výrony u hrudní kosti a ve svalstvu zad nad 7. krčním obratlem.

Ze shora popsanych skutkovych okolnosti je zřejmý zjištěný záměr obžalovaného, s nímž napadl fyzicky poškozeného, včetně toho, že jej dopravil do kontejneru, který uzavřel a zapálil, tzn. jednal tak s cílem zmocnit se za cenu tohoto fyzického útoku věcí poškozeného. Okolnost, že jeho úmysl zahrnoval smrt poškozeného, je zřejmá z charakteru útoku – založení ohně pod kontejnerem, kdy obžalovaný pozoroval, jak se oheň rozšiřuje až vzplál kolem celého kontejneru, v němž, uzavřen tak, aby se nemohl dostat ven, byl poškozený, navíc ještě obžalovaný aktivně bránil tomu, aby se kontejner, který se začal kymáčet, převrátil, tzn. aktivně se snažil zamezit tomu, aby se poškozený dostal ven. Okolnosti, za kterých došlo k následku smrti poškozeného, bezprostředně způsobeného udušením kouřovými plyny, kdy byl uzavřen v hořícím odpadkovém kontejneru, tj. v malém prostoru, vystaven žáru, o jehož intenzitě svědčí rozsah a stupeň popálenin těla, než v důsledku dušení kouřovými plyny upadl do bezvědomí, odvodňuje závěr, že obžalovaný čin spáchal zvlášť trýznivým způsobem, přičemž okolnost takového charakteru je natolik zřejmá, že si jí nepochybně byl přes své omezené mentální schopnosti vědom i obžalovaný a pokud přesto takto jednal, zejména též prováděl opatření, aby zabránil pádu hořícího kontejneru, je zřejmé, že takto čin spáchat chtěl. Jak z výše uvedeného vyplývá, chtěl obžalovaný také tímto jednáním získat majetkový prospěch. Ve vztahu ke všem znakům skutkové podstaty tak obžalovaný jednal v přímém úmyslu dle § 4 písm. a) tr. zák., když jeho rozpoznávací schopnosti byly plně zachované a schopnosti ovládací v důsledku poruchy osobnosti a mentální retardace sníženy jen mírně, nepodstatně. Uvedené okolnosti, tedy že spáchal trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák. zvlášť trýznivým způsobem a v úmyslu získat majetkový prospěch, podstatně zvyšují stupeň společenské nebezpečnosti trestného činu, což odvodňuje ve smyslu § 88 odst. 1 tr. zák. použití přísnější kvalifikace. Trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák. je zvlášť závažným úmyslným trestným činem ve smyslu ustanovení § 62 tr. zák. a zvlášť závažným trestným činem ve smyslu tohoto ustanovení je rovněž trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1, 2 písm. b) tehdy platného trestního zákona, pro který byl obžalovaný odsouzen citovaným rozsudkem zdejšího soudu dne 12. 11. 1997 k trestu odnětí svobody

v trvání 6 roků a 6 měsíců, který vykonal. Skutečnost, že se opětovně dopustil zvlášť závažného trestného činu, představuje okolnost, která pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu, a to s ohledem na to, že obžalovaný byl sice po výkonu trestu propuštěn již 17. 12. 2003, ovšem následně byl od 31. 3. 2005 ve vazbě a poté ve výkonu trestu až do 31. 3. 2007, tzn. byl celkově krátkou dobu na svobodě, když se dopustil opětovně zvlášť závažného trestného činu. Je tak odůvodněno, aby byl obžalovaný považován za zvlášť nebezpečného recidivistu dle § 41 odst. 1 tr. zák.

V rámci použité právní kvalifikace dále zvyšuje stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného naplnění dvou znaků kvalifikované skutkové podstaty, okolnost, že obžalovaný soustavně páchá násilnou trestnou činnost motivovanou uspokojením vlastních potřeb, a to zcela bez ohledu na druhé, jak je to patrné z jeho shora popsané trestní minulosti, včetně charakteru skutku kvalifikovaného jako trestný čin omezování osobní svobody dle § 231 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil mezi výkonem předchozího trestu za zvlášť závažný úmyslný trestný čin a nyní posuzovaného skutku, zjištěný motiv, s nímž obžalovaný úmyslně usmrtil poškozeného, představuje zvlášť zavrženíhodnou pohnutku, která rovněž stupeň společenské nebezpečnosti zvyšuje. Okolnosti snižující stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného soud neshledal.

Při rozhodování o trestu vycházel soud z ustanovení § 23 odst. 1 tr. zák. o účelu trestu a podle § 31 odst. 1 tr. zák. při stanovení druhu trestu a jeho výměry zhodnotil stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaného pro společnost, možnost jeho nápravy a jeho osobní poměry.

Soud tak vycházel z výše uvedených okolností určujících stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného a shledal přitěžující okolnost dle § 34 písm. a), l) tr. zák., neboť obžalovaný spáchal trestný čin ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky a byl i nad rámec zvlášť nebezpečné recidivy opakovaně odsouzen, jde o osobu soustavně páchající násilnou trestnou činnost. Polehčující okolnosti dle § 33 tr. zák. soud neshledal.

Při posuzování možnosti nápravy obžalovaného vycházel soud ze závěrů znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a zejména odvětví klinické psychologie, z nichž vyplývá, že vzhledem k charakteru a trvalosti osobnostní a intelektové poruchy obžalovaného, jeho vysoké anetičnosti a agresivitě s přihlédnutím k charakteru a soustavnosti páchané trestné činnosti, kdy vykonané tresty ani uložené ochranné opatření neměly pozitivní účinek a nezajistily ani dostatečnou ochranu společnosti, je vysoce pravděpodobné, že na svobodě znovu spáchá obdobný čin, je prognóza jeho resocializace krajně nepříznivá a jeho pobyt na svobodě nebezpečný zdraví a majetku občanů.

Při hodnocení osobních poměrů obžalovaného vycházel soud dále z toho, že v důsledku psychické poruchy nemá ani základní vzdělání, nikdy nebyl zaměstnán, již jako mladistvý byl zbaven způsobilosti k právním úkonům, v současné době je jeho způsobilost omezena na nakládání s částkou 500,- Kč měsíčně, byl mu přiznán plný invalidní důchod, nemá fakticky rodinné zázemí, od dospívání pouze s přestávkami, kdy vykonával trest odnětí svobody, pobývá v psychiatrické léčebně, naposled byl hospitalizován na oddělení ochranné léčby, byly mu nasazeny léky k tlumení explozivity a agresivity, v poslední době v léčebně i nyní ve vazbě nemá žádnou medikaci, nemá jiné závažnější zdravotní problémy.

Obžalovaný spáchal trestný čin vraždy podle § 219 odst. 2 tr. zák., podle § 29 odst. 3 tr. zák. tak přichází v úvahu uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí. Naplněna je v daném případě podmínka mimořádně vysokého stupně nebezpečnosti trestného činu pro společnost vzhledem ke zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení, jak byl popsán výše, kdy šlo o zvlášť trýznivý způsob vraždy, při kterém poškozený byl před tím, než upadl do bezvědomí a zemřel v důsledku udušení zplodinami kouřem, uzavřen v malém, stísněném, uzavřeném prostoru hořícího kontejneru, z něhož nemohl uniknout, přičemž byl obžalovaný veden ziskovou pohnutkou za každou cenu získat věci a peníze poškozeného, zcela sobecky, bezohledně naplnit tento svůj záměr způsobem zcela ignorujícím základní lidské hodnoty včetně hodnoty lidského života, tzn. šlo o zvlášť zavrženíhodnou pohnutku. Dále je zřejmé z trestní minulosti obžalovaného a závěru znalců, psychiatra a klinického psychologa, že obžalovaný soustavně páchá zvlášť závažnou trestnou činnost, prakticky vždy po krátké době po výkonu trestu, výkony trestu odnětí svobody nevedly k jeho nápravě, nyní posuzovaný trestný čin spáchal jako zvlášť nebezpečný recidivista, prognóza jeho resocializace je krajně nepříznivá, je vysoce pravděpodobné, že na svobodě bude opakovat trestnou činnost tohoto charakteru, neboť agrese je u něj prostředkem k uspokojování potřeb, jak to vyplývá z dissociální poruchy osobnosti obžalovaného v kombinaci s přítomnou mentální retardací, ani od ochranného léčení, v průběhu jehož výkonu v ústavní formě dál páchal trestné činy spojené s agresí, což se týká i trestného činu, jímž byl uznán vinným nyní, nelze očekávat ochranu společnosti. Účinná ochrana společnosti tak vyžaduje, aby obžalovanému za splnění všech podmínek ustanovení § 29 odst. 3 tr. zák. byl uložen trest doživotí. Naopak za daných okolností nelze reálně očekávat, že dostatečně účinně by byla společnost chráněna před obžalovaným jako pachatelem násilných, mimořádně závažných trestných činů jiným, mírnějším opatřením, tzn. trestem odnětí svobody do 15 let nebo výjimečným trestem odnětí svobody nad 15 až do 25 let, a to ani v kombinaci těchto trestů s ochranným opatřením.

Soud proto uložil obžalovanému dle § 219 odst. 2 tr. zák. za použití § 29 odst. 3 tr. zák. výjimečný trest odnětí svobody na doživotí. V souladu s ustanovením § 39a

odst. 2 písm. d) tr. zák. byl obžalovaný zařazen k výkonu trestu do věznice se zvýšenou ostrahou.

Česká pojišťovna, a. s., se včas připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 8.000,- Kč, tj. ve výši pojistného plnění poskytnutého společností Compag MB za dva ohněm poničené kontejnery na odpadky v areálu Psychiatrické léčebny v K[REDAKCE]. Tento nárok uplatnila na základě pojistné smlouvy č. [REDAKCE] uzavřené s předmětnou společností dne 16. června 2005. Za stavu, kdy nebyla prokázána výše způsobené škody, ani pojišťovna nepředložila doklad o poskytnutí pojistného plnění, nezbylo, než odkázat ji s uplatněným návrhem podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **j e možno podat odvolání do o s m i dnů** od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze. V této lhůtě musí být odvolání také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se tohoto práva po vyhlášení rozsudku před soudem výslovně vzdaly.

V Praze dne 21. listopadu 2008

**JUDr. Naděžda BITTNEROVÁ, v. r.
předsedkyně senátu**

*Za správnost vyhotovení :
Vlasta Horelová*

